

MOJA ŽIVOTNA PRIČA

Los Angeles, California, SAD

19. aprila 1959.

1 Pognimo na trenutak glave radi molitve.

Naš dragi Nebeski Oče, zaista je to jedna velika privilegija što možemo pristupiti k Tebi, našem Bogu i Spasitelju. Slušajući tu veličanstvenu pesmu, Kako Si Velik, to nas uzbuđuje jer znamo da si velik. I mi se molimo da tvoja veličina bude iznova nama ponovo objavljena ovo popodne dok budemo govorili. I došlo mi je na red, prvi put nakon mnogo godina, da se pokušam vratiti u prošlost mog života, i molim se da mi daš snage i šta mi je potrebno, Gospode, da se živi u ovom času. I neka sve moje greške u životu budu za druge jedan stepenik iznad, koji će ih približiti Tebi. Daruj to Gospode. Neka bi grešnici videli otiske stopala na pesku vremena, i neka bi oni bili vođeni k Tebi. Tražimo te stvari u Ime Gospoda Isusa. Amen.

Možete sesti.

2 [Brat Glover kaže: "Možeš li se pomoliti nad ovim maramicama pre nego što počneš?" - Urednik.] Biće mi drago. ["Tamo su sve one da se moliš nad njima."] U redu, gospodine, hvala vam. Pošto ovaj posvećen čovek, brat Glover, koga godinama poznajem, a imao sam i privilegiju da provedem malo vremena s njim sinoć. I rekao mi je da je legao malo da se odmori. A sada, sa sedamdeset pet godina vraća se nazad u službu Gospodnju. Nisam ni upola umoran nakon što sam to čuo. A razmišljao sam o tome da sam ja umoran, ali ne verujem da jesam. On mi je doneo ovamo nešto maramica u obliku koverti, i tako dalje, pošto su one unutra i već spremne.

3 Dakle, ma ko od slušalaca preko radio talasa, ili ovde, ko želi jednu od ovih maramica, i hoćete je... Anđeoski Hram redovno ih šalje svima sve vreme. Možete pisati ovde na adresu Anđeoskog Hrama i oni će se moliti nad time, zato što vas uveravam da je to po Pismu. To je Božije obećanje.

I ako biste želeli da se molim nad jednom za vas, pa, biće mi drago da to učinim. Možete mi upravo pisati na P.O. BOX 325, Jeffersonville, speluje se kao J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i-l-l-e, sa duplo l, Jeffersonville, Indiana. Ili ako se ne možete setiti poštanskog broja, samo napišite "Jeffersonville." To je manji grad ima samo oko trideset pet hiljada ljudi. Svako me tamo poznaje. Tako da će nam biti drago da se molimo nad maramicama i da vam ih pošaljemo.

4 Dakle, imamo velike uspehe u činjenju toga, zato što... Uz to ćete dobiti jedno malo formalno pismo, da se ljudi po celom svetu mole svakog jutra u devet sati ujutru, i u dvanaest sati i u tri sata. I možete samo zamisliti, po celom svetu, u koliko sati noću treba da ustanu da bi se molili. Tako ako sve ove desetine hiljada, i hiljada, upućuju molitve Bogu, u isto vreme radi ove službe, radi vaših bolesti, Bog to jednostavno ne može odbiti. I tako mi smo sada, kao što sam rekao, mi nemamo nikakve programe; mi ne želimo niti jedan peni vašeg novca. Mi smo samo... Ako vam možemo pomoći, radi toga smo ovde. I dopustite nam...

Neko donosi još jednu gomilu maramica.

5 Dakle, ako nemate maramicu koju biste voleli poslati, pa, onda nam svakako pišite. Ako vam ona nije sada potrebna, čuvajte je u knjizi Dela Apostolska u Bibliji, u 19.-oj glavi. A to će biti u obliku bele vrpce-trake koja će vam biti poslata i uputstva kako prvo da ispovedite svoje grehe. I (Hvala vam.) kako da ispovedite svoje grehe...Nikada ne smete pokušati primiti bilo šta od Boga a da pre toga niste ispravni sa Bogom. Vidite? I onda, u ovome ste upućeni da pozovete svoje komšije i svog pastira. Ako imate u svom srcu nešto protiv bilo koga, idite i to najpre ispravite, i vratite se nazad. I onda se molite, imajte molitveni sastanak u vašoj kući, i prikačite tu maramicu za donji veš i onda verujte Bogu. I u svaka ta tri sata, svakog dana, biće ljudi koji će se moliti po celom svetu, kao jedan lanac po celom svetu.

6 I sada, to je vaše - apsolutno besplatno; jednostavno se šalju. I mi sada, nećemo vam pisati nazad da vam dosađujemo ili da vas obavestavamo o nekom programu koji imamo. Želimo da podržite program, ali mi nemamo niti jedan da bi ga vi podržali. Vidite? Tako vi...To ne radimo da bi došli do vaše adrese; to je samo vrsta pomoći i služba od Gospoda koju pokušavamo da sprovedemo dalje.

A sada, pogrimo glave. I ako slušate preko radija, i imate svoju maramicu spremnu, samo stavite svoje ruke na nju dok se molimo.

7 Dragi Gospode, donosimo ti ove male komadiće materijala, možda poneko malo odelce za bebu, ili - ili neka mala potkošulja ili možda mali par cipelica, ili - ili tako nečeg, maramicu, koja će ići ka bolesnima i napaćenima; Gospode, to je prema tvojoj Reči što mi činimo. Jer čitamo u Delima Apostolskim, da su oni uzimali sa tela tvoga sluga Pavla, maramice i ubruse, zato što su oni verovali da je tvoj Duh bio na tom čoveku. I nečisti duhovi su izlazili iz ljudi, i bolesti i muke su ih napuštali, zato što su verovali. I sada, mi shvatamo Gospode, da mi nismo sveti Pavle, ali znamo da si ti i dalje taj isti Isus. I molimo se da ti poštuješ veru tih ljudi.

8 I jednom je bilo rečeno, kada je Izrael pokušavao da sluša Boga, da su upali u klopku, more je bilo pred njima, a planine sa obe strane, a faraonova armija je stizala. I neko je rekao da je: "Bog pogledao dole kroz Vatrene Stub ljutitim očima, i da se more uplašilo, i samo se povuklo i načinilo put za Izrael da uđe u obećanu zemlju."

Gospode, pogledaj ponovo dole, kada ti komadići tkanina budu stavljeni na bolesna tela u podsećanju na tvoju živu Reč. I neka se bolesti uplaše, pogledaj kroz Krv tvoga Sina, Isusa, koji je umro kao pomirna Žrtva. I neka se neprijatelj uplaši o udalji, da bi se ovi ljudi mogli premestiti u obećanje, i što je iznad svega, da je tvoja želja da mi prosperiramo u zdravlju. Daruj to, Oče, jer ih mi šaljemo sa takvim pristupom u svom srcu. I to je naš cilj. Mi ih šaljemo u Ime Isusa Hrista. Amen.

Hvala ti brate Glover. Hvala gospodine.

9 Dakle, budući da je večeras završetak ovog dela probuđenja, ne znam da li će biti prenošen ili ne, ali bih voleo reći (ako ne) slušateljstvu na radio talasima, da je ovo bio jedan od najboljih skupova koji sam imao za mnoge - mnoge godine. Bio je to najsnažni, veoma zdrav, veoma živi skup realizovan kroz saradnju na kojem sam bio unazad mnoge godine.

10 [Brat kaže: "Prenosi se do četiri i petnaest, brate. Slušaju te kroz celu južnu Kaliforniju, i na ostrvima, i na brodovima. Primali smo poruke od njih. Tako da imaš veliku publiku, na hiljade i desetine hiljada ljudi." - Urednik.] Hvala gospodine. To je veoma dobro. Drago mi je što to čujem. Bog vas sve blagoslovio.

I sigurno imam i uvek sam imao topao kutak u mom srcu za Anđeoski Hram, jer on podržava puno Evanđelje Isusa Hrista. I sada, to doživljavam još ličnije. Izgleda da, nakon službe srećem sve i vidim njihov dobar duh, i čini mi se da sam još više jedan od vas nego što sam to ranije bio. Bog vas blagoslovio, je moja molitva. I...[Publika aplaudira - Urednik.] Najlepše vam hvala.

11 Dakle, bilo je objavljeno da ću danas govoriti na temu Moja Životna Priča. Za mene je to veoma teško. Ovo će biti prvi put kako se upuštam u to nakon dosta godina. I neću imati vremena da prolazim kroz sve detalje, već samo jedan njihov deo. I ja sam tada činio mnoge greške i činio mnoge pogrešne stvari. I želim, da vi koji ste na radio talasima i vi što ste prisutni, da vam moje greške ne budu kamen spoticanja, već stepenici koji će vas približiti Gospodu Isusu.

12 A onda će večeras biti podeljene molitvene kartice za isceliteljsku službu koja će biti večeras. Dakle, kada govorimo o isceliteljskim službama, to ne znači da ćemo mi nekoga isceliti; već da ćemo se moliti za nekoga. Bog isceljuje. On mi je samo veoma milostiv da odgovara na moje molitve.

I razgovarao sam sa menadžerom jednog poznatog evanđeliste ovde ne tako davno, i bilo je pitanje zašto se taj evanđelista ne moli za bolesne. A evanđelista je odgovorio menadžeru za moje skupove, rekao je: "Ako...Taj evanđelista veruje u Božansko isceljenje. Ali ako on bude počeo sa molitvom za bolesne, to će narušiti njegovu službu zato što je on sponzorisan od strane crkava. A mnoge crkve i mnoge od njih ne veruju u Božansko isceljenje."

Tako ja cenim i poštujem tog evanđelistu, zato što se on drži svog mesta, svog polja dužnosti. On bi možda mogao...Ja nikada ne bih mogao stati na njegovo mesto, a sumnjam da bi on mogao zauzeti moje mesto. Mi svi imamo svoje mesto u Božijem kraljevstvu. Mi smo svi zajedno udruženi: različiti darovi, ali isti Duh, različite manifestacije, no želeo sam reći isti Duh.

13 I sada, večeras će služba početi...Mislim da su rekli da koncert počinje u šest i

trideset. I ako ovo slušate preko radija, , dođite ovamo i to slušajte. To je...Biće to divno; uvek je.

I želeo bih reći da će molitvene kartice biti podeljene odmah posle ove službe, upravo čim se ova služba bude raspustila, ako ste ovde i ako želite molitvenu karticu...Ja sam bio ovde predstavljen upravo pre par trenutaka, moj sin, ili gospodin Marcier, ili gospodin Goad; oni će deliti molitvene kartice. Samo ostanite u svojim sedištim. I čim se okonča ova služba, samo ostanite u sedištim tako da bi momci mogli proći kroz redove i mogli podeliti molitvene kartice najbrže što mogu. To će biti po balkonu ili parteru, ma gde, ili najniži deo zgrade, gde god da ste; ostanite samo na svojim mestima i momci će znati da ste ovde zbog molitvene kartice. A večeras će se održati molitva za bolesne. I ako mi Gospod ne promeni misli, želim propovedati večeras na jednu temu: Ako Nam Pokažeš Oca, Biće Nam Dovoljno.

14 Dakle, želeo bih čitati jedan tekst za ovo popodne, samo da bi time počeo svoju Životnu Priču, a to ćemo naći u knjizi Jevrejima u 13.-oj glavi, i počnimo ovde o tome, rekao bih negde od 12.-og stiha.

Zato je i Isus, da bi svojom krvlju posvetio narod, stradao izvan kapija grada.

Hajmo, zato k Njemu izvan logora, noseći na sebi Njegovu sramotu.

Jer ovde nemamo grad koji će ostati, nego tražimo onaj koji će doći.

Dakle, toliko što se teksta tiče. Jer, vidite, ako je to životna priča, ili ma šta što se odnosi na ljudsko biće, mi to ne proslavljamo, a posebno ne prošlost nekog čoveka, ako je bio mračan kao što je moj to bio. Ali sam pomislio, ako bi čitali Pismo, da će Bog blagosloviti Pismo. A moja je misao u tome da mi nemamo grad koji ostaje, već tražimo onaj koji će doći.

15 Dakle, znam da veoma volite Los Anđelos. Imate pravo na to. To je veliki prelep grad. Sa svim svojim smogom i šta god još, a ipak to je prelep grad, sa dobrom klimom. Ali taj grad ne može da opstane; on mora imati svoj kraj.

Stajao sam u Rimu gde su ti veliki imperatori i gradovi za koje su oni mislili da će ih sagraditi kao nepropadljive, a kopajte dole oko šest metara da bi našli njihove ruševine.

Bio sam na mestu gde su faraoni imali svoja velika kraljevstva, a morali biste kopati pod zemlju da bi našli mesto odakle su ti veliki faraoni vladali.

Svako od nas voli da razmišlja o svom gradu ili svom mestu. Ali, upamtite, to ne može opstati.

16 Kada sam bio mali dečak imao sam običaj da se penjem na veliko javorovo drvo. U mojoj državi imali smo puno šuma. I tako da smo imali i taj javor, slatki javor, ili ono što smo zvali "čvrsti javor" i "meki javor". To veliko gigantsko drvo, bilo je to najleše drvo. Kada bi se vratio sa polja, radeći u vreme kad se kupi seno i u vreme žetve, voleo bih da dođem pod to veliko drvo i da sednem pod njega i onda da gledam prema gore. I mogao sam videti njegove velike silne grane kako se klata na vetru, jedno veliko i ogromno deblo. I rekao sam: "Znaš, mislim da će ovo drvo biti ovde stotinama i stotinama godina." I ne tako davno otišao sam da pogledam to staro drvo; i ono je samo jedan panj.

"Jer ovde mi nemamo grad koji ostaje." Ne, ne postoji ništa ovde na zemlji što bi mogli pogledati a da će to ostati. To mora da ima svoj kraj. Sve što je smrtno će morati ustuknuti pred besmrtnošću. Tako da, nije uopšte bitno koliko dobro mi izgradili svoje autoputeve, ili koliko dobro mi napravili naše građevine, sve to mora da ode, jer ovde ništa ne može neprekidno trajati. Samo Nevidljivo je ono što ostaje.

17 Sećam se kuće u kojoj smo živeli; bila je to jedna stara kuća premazana blatom. Ja...Možda mnogi od vas nisu ni videli kuću premazanu od blata. No, bila je sasvim premazana blatom, i ta velika debla što su bila u staroj kući, mislio sam da će se ta kuća odražati stotine godina. No, da li znate, danas na mestu gde je bila ta kuća je projekat izgradnje. To je toliko drugačije sada. Sve se menja. Ali...

18 I viđao sam svog oca; i on je bio jedan oniži, zdepast čovek, veoma snažan, i on je bio jedan od najsnažnijih manjih ljudi koje sam poznao. Sreo sam gospodina Kotsa, čovek s kojim je često radio sa deblima; on je bio drvoseča sve do pre godinu dana. I gospodin Kots je moj veoma dobar prijatelj, i đakon je u Prvoj Baptističkoj Crkvi, i rekao je: "Bili, morao bi stvarno biti veoma snažan čovek."

A ja sam rekao: "Ne, ja nisam takav, gospodine Kots."

On je rekao: "Ako budeš kao tvoj otac, onda ćeš biti." Rekao je: "Video sam tog čoveka, teškog oko sedamdeset kilograma, kako je sam tovario deblo na vagon, koje je težilo oko četiristotine kilograma." On je jednostavno znao kako to da učini. Bio je snažan. Viđao sam ga kako ide da se opere i spremi za večeru, kada bi ga mati pozvala.

19 I imali smo jedno staro jabukovo drvo u prednjem dvorištu, i bilo je i tri do četiri manja jabukova drveta u zadnjem dvorištu. A tačno na srednjem drvetu bilo je jedno ogledalo starog izgleda koje je napuklo, jedno veliko ogledalo, i bilo je zakucano na drvo sa nekim presavijenim ekserima, nešto što bi neki od vas stolara nazvali "čiviluk." Bilo je ukucano sa savijenim ekserima da bi držalo ogledalo na svom mestu. I bio je tamo jedan stari češalj. Koliko vas je ikada video te staromodne tanke češljeve? Samo da vidim.

I bila je tamo jedna klupa za pranje, samo jedna mala daska sa malim krivim nogama ispod nje, nameštena uz drvo, i jedna mala ručna pumpa kojom smo tamo crpili vodu, i prali smo se kraj tog starog drveta. A mama je obično uzimala te vreće za prenošenje hrane i pravila od toga peškire. Da li je neko ikada koristio peškire od tih vreća za hranu? Pa, sada se sigurno osećam kao kod kuće. I ti veliki i grubi peškiri, i kada bi kupala nas mališane, ona bi - osetili biste kao da vam guli kožu svaki put kad vas njima briše. I sećam se tih starih vreća za prenos hrane. I ona bi izvukla nekoliko končića i pravila od njih male kićanke da bi ih malo ukrasila.

20 Koliko vas je ikada spavalo na slamaricama? Pa, kazao - kazao bih! Koliko vas uopšte zna šta je jastuk od pleve, stavite...Dakle, brate Glover, sada sam kod kuće, sasvim sigurno. Slamarica, pa i nije prošlo puno vremena od kako sam prestao spavati na njoj, i bilo je...O, pa to je - na tome se dobro spava. A onda u vreme zime se uzme veliki pernati krevet i leže se u njega, znate već, a onda smo preko nas morali staviti i jedno platno zato što je vetar unosio sneg u kuću kroz te pukotine, znate već, gde su te velike daščane oplata sa šidrom bile oštećene, znate već, a sneg bi tuda uleteo. I, oh, mogu se dobro setiti svega toga.

21 A otac je imao četkicu za brijanje. Ja...Dakle, ovo će vas oboriti. Bila je napravljena od kukuruzovine, četkica za brijanje od kukuruzovine. On bi uzimao od majke stari lužani sapun koji je ona pravila, napenio ga i namazao na lice sa tom četkicom od kukuruzovine, i brija se s tim starim velikim ravnim brijačem. A u nedelju bi uzimao komade papira, i gurnuo ih oko kragne, oni su nosili celulozne kragne i gurali to oko kragne da bi sprečili da koža dođe u dodir sa kragom od košulje. Da li ste ikada videli da se tako čini? Pa, moj Bože!

22 Sećam se jednog malog potoka koji je tekao niže, gde smo išli po vodu za piće, i izvlačili vodu jednim starim krčagom napravljenom od tikve. Koliko vas je ikada videlo takav krčag od tikve? Dakle, koliko vas je uopšte iz Kentakija, da vidimo...Pa, pogledajte samo te Kentakijance. Dakle, moj Bože, pa ja sam upravo...Mislio sam da su svi Oklahomci ili Arkazašani, ali izgleda da su se Kentakijanci doselili. Oni su pronašli naftu u Kentakiju pre nekoliko meseci, znate već, pa to su možda neki od njih koji dolaze i ovamo.

23 I onda se sećam kada je tata dolazio unutra i oprao se pre večere; zavrnuo bi svoje rukave, te male kratke zdepaste ruke...I kada je podigao ruke da bi se prao, polio svoje lice vodom, a mišići su mu se samo ljuljali na njegovim malim rukama. I rekao sam: "Znate šta, moj otac će živeti sto pedeset godina." Bio je toliko jak. Ali je umro sa pedeset i dve godine. Vidite? "Ovde nemamo grad koji ostaje." Tako je. Mi ne možemo ovde opstati.

24 Dakle, krenimo na jedan mali put, svi zajedno. I svaki od vas ovde ima svoju životnu priču, upravo kao što je i ja imam, i dobro je ponekad prošetati se kroz svoja sećanja. Zar vi ne mislite tako? Upravo se vratiti u prošlost, i hajde da se svi vratimo na kratko, nazad na slična iskustva kao mala deca.

I sada je to prvi deo životne priče. Ja ću to samo malo dotaći, zato što je to u knjizi i mnogi od vas imaju tu knjigu.

25 Rođen sam u maloj planinskoj brvnari, skroz gore u planinama Kentakija. Imali smo jednu prostoriju u kojoj smo živeli, i nije bilo tepiha na podu, pod čak nije bio ni drven; bio je to jednostavno go pod. I jedno deblo, odsečeno deblo sa tri nožice na sebi i to je

bio naš sto. I svi mali Branhami bi se naređali okolo njega, i napred s prednje strane te male brvnare, koprcali su se, izgledalo je kao da se gomila rakuna koprca tamo po prašini, znate već, sva ta mala braća. Bilo nas je devetoro, i jedna mala devojkica, i ona je imala zaista teško vreme među svim tim dečacima. Mi moramo da je poštujemo čak i danas zbog stvari koje smo činili tih dana. Ona nije nigde mogla da ide sa nama; mi smo je oterali nazad zato što je bila devojkica. Tako da ona to nije mogla podneti, znate već. Tako da smo imali...I sve...

26 Sećam se da smo nazad iza stola imali samo dve stolice i bile su napravljene od kore drveta, upravo mladice starog oraha sve spojene zajedno, a kao sedalo trake od orahove kore. Da li je neko ikad video stolicu od orahove kore? Da. Mogu još uvek čuti svoju mamu. O, kasnije kada smo prešli na mesto gde je mogla imati drveni pod, sa svojim bebicama ovako na krilu, i ljuljala tu staru stolicu koja je samo udarala, udarala, lupala po podu. Sećam se kako je sprečavala mališane da izađu na vrata, kada je prala i nešto slično, oborila bi stolicu i okrenula je pravivši ugao naspram vrata da bi sprečila mališane da izađu napolje kada je morala ići na potok da donese vodu i tome slično.

A majka mi je imala petnaest godina kada sam se rodio; tata je imao osamnaest. A ja sam prvi od devetoro dece. I rekli su mi da tog jutra kada sam bio rođen...

27 Dakle, bili smo veoma siromašni, upravo najsiromašniji među siromašnima. I mi čak nismo imali ni prozor na maloj brvnari. Imala je, kao neki mali drveni prozorčić koji biste otvorili. Sumnjam da se više može videti tako nešto. Jedan mali drveni prozor koji se otvarao umesto prozora, preko dana biste ga držali otvorenim; a noću ga zatvarali. Nismo mogli upaliti sijalicu a čak ni upaliti kerozin u tim danima, jer mi smo imali ono što vi zovete lampu na mast. Dakle, ne znam da li uopšte znate šta je bila lampa na mast. Dakle, šta vi...I da li ste ikada kupili - zapalili borov čvor jedan - samo uzeli borov čvor, zapalili ga i stavili na poklopac? On će goreti. I to je...Malo se dimio, ali oni i tako nisu imali nameštaj, da bi se navukao dima. Tako da je to upravo...Brvnara se zadimila. Dobro je vukla dim jer je bilo dosta mesta pod krovom odakle je moglo povući dim. Tako to...

28 I rodio sam se u 6.-og aprila 1909.-te. Naravno, zbog toga sam malkice prešao sada već dvadeset petu. I tako, tog jutra kada sam bio rođen, majka mi je rekla da su otvorili prozor. Dakle, nismo imali lekare; bilo je samo babica, samo...A babica je bila moja baka. I kada sam se rodio i prasnuo u prvi plač, i - i kada je majka želela videti svoje dete...A i ona sama je bila jedno dete. I kada su otvorili mali prozor upravo u osvit dana, oko pet sati u...Bio je tamo jedan mali crvendać na jednom žbunu. Pošto ste svi videli sliku toga u mojoj knjizi o svojoj životnoj priči...Jedan mali stari crvendać je bio tamo i pevao od sve snage.

29 Uvek sam voleo crvendaće. Dakle, vi momci, što ste na radio talasima, nemojte pucati na moje ptičice. Vidite, one su - one su - one su...To su moje ptičice. Da li ste ikada čuli legendu o crvendaću, od čega su mu pocrvenele grudi? Zaustaviću se ovde na tren. Evo kako je on dobio crvene grudi. Bio je tamo Kralj kraljeva koji je jednog dana umirao na krstu, On je patio i niko nije hteo da mu priđe. Nije imao nikoga ko bi mu pomogao. A tamo je bila jedna braon ptica koja je htela da izvadi te eksere na krstu, i neprestano je naletala na krst i udarala po tim ekserima. Bila je previše mala da izvadi te eksere, i ona je svoje grudi ofarbala skroz u crveno od krvi. I od tada grudi su im crvene. Ne pucajte na njih, momci. Pustite je samo.

Bila je blizu prozora i cvrkutala onako kako crvendaći pevaju. A tata je gurnuo prozor. I kada je gurnuo vrata od malog prozora, Svetlo koje ste vi videli na slici došlo je kovitlajući se u prozoru, kaže moja majka, i pojavilo se nad krevetom. Baka nije znala šta da kaže.

30 Dakle, mi smo - nismo bili religiozna porodica. Moji su bili katolici. Ja sam Irac po oba osnova. Moj otac je striktno Irac: Branham. Moja majka je Harvey; jedino što se njen otac oženio sa Čiroke Indijankom, tako da je to malo poremetilo tu irsku krv. A ni otac ni majka nisu išli u crkvu i oni su se i uzeli mimo crkve, i oni se uopšte nisu držali religije. A tamo gore u planinama, nije čak ni bilo katoličke crkve. Oni su došli ovamo kao rani doseljenici; dve Branham porodice su se doselile, i odatle se raširila cela generacija Branhama; to je rodoslovlje moje porodice.

31 I onda je ona otvorila...Kada su oni otvorili taj prozor a to Svetlo je bilo tamo, nisu znali šta da rade. Tata je uzeo (rekla je mama) novo radno odelo za tu priliku. On je

stajao s prekrštenim rukama na napršnjaku od radnog odela, kao što su to činili drvoseče i šumari u tim danima. I to ih je uplašilo.

32 Pa, nakon što sam imao već desetak dana, tako nešto, odneli su me u malu baptističku crkvu koja se zvala "Kraljevstvo Rakuna." Kraljevstvo Rakuna Baptističko Ime, baš im je ime. Bio je tamo jedan stari cirkularni propovednik, jedan staromodni baptistički propovednik je tuda prolazio otprilike svakih dva meseca. Na...Ljudi bi se skupili na jednu malu službu; otpevali bi neke pesme, ali su imali propovedi svaki put kada naiđe cirkularni propovednik. Oni bi mu plaćali svake godine sa vrećom bundeva i sličnim stvarima, znate već, što bi ljudi gajili da bi mu dali. I stari propovednik je naišao, i tamo se pomolio za mene kao malo dete. Bio je to moj prvi put u crkvu.

33 I nakon godinu dana, nešto malo više kada sam imao oko dve godine, desila se prva vizija.

Pa, pričalo se okolo po planinama da se "Pojavilo to Svetlo." Tako da su oni pokušali saznati o tome. Neki od njih su rekli da je to sigurno bilo sunčevo svetlo koje se odražavalo preko ogledala u kući. Ali tamo nije bilo ogledala. A sunce se još nije ni podiglo, tako da je bilo previše rano, oko pet sati ujutro. I onda, oh, oni su to prepričavali. I kada sam imao oko, pretpostavljam da sam bio blizu tri godine...

34 Dakle, moram biti iskren. Postoje ovde stvari koje ne volim govoriti, i voleo bih kada bih to mogao zaobići i o tome ne govoriti. Ali ipak, da bih rekao istinu, morate reći istinu ako je to o vama ili vašoj porodici. Biti pošten u vezi toga i onda je to uvek isto.

Moj otac je bio daleko od toga da bude religiozna osoba. On je bio tipični planinski momak koji je neprestano pio. I on je i jednom upao u nevolji u jednoj tuči, i dvoje ili troje su bili skoro ubijeni dok su se tukli, pucali su, i sekli se noževima, na nekoj zabavi gore u planinama. A otac mi je bio jedan od vođa u toj tuči, zato što je jedan njegov prijatelj bio povređen, i udario je nekoga sa stolicom, i imao je...I čovek je izvukao nož i hteo je ubosti nožem tog čoveka na patosu, kroz srce, pa je tata reagovao. I to je zaista morala biti jedna užasna tuča, zato što su oni, skroz dole iz Burkesvila, mnogo kilometara daleko, poslali su šerifa po tatu, na konju.

35 Tako da je taj čovek bio skoro mrtav. Možda neko od njegove porodice sada sluša ovo. Ja ću ga nazvati po imenu, zvao se Will Yarbrough. Oni su verovatno...Mislim da su neki od njih u Kaliforniji, neki od sinova. No on je bio svađalica, veliki i snažan čovek, ubio je svog vlastitog sina račvastom granom. Tako da je on bio jedan veoma snažan i zao čovek. I tako, bila je to jedna velika tuča noževima između njega i mog tate. A otac mi je skoro ubio čoveka, tako da je pobegao i napustio Kentaki i došao preko reke u Indijanu.

36 A on je imao brata koji je živeo, u to vreme, u Lojevilu, Kentakiju, i bio asistent generalnog nadglednika Wood Mosaic Saw Mills u Kentakiju, u Lojevilu. I tako, tata je došao da nađe svog starijeg brata. Tata je bio najmlađi od svih dečaka između sedamnaestoro dece. I tako on je došao da pronade svog starijeg brata, i on je otišao na skoro godinu dana. Nije se mogao vratiti nazad, zato što ga je gonio zakon. I onda kada smo dobili od njega pismo, potpisano drugim imenom, ali je rekao majci na koji će se način javljati...

37 I onda se sećam jednog dana da je potok (ova mala brvnara je bila upravo iza kuće.) I u to vreme nakon...Bilo je devet, ustvari jedanaest meseci razlike između mene i mog sledećeg brata, a on je još uvek puzao. A ja sam imao veliki kamen u svojoj ruci, i pokušavao sam mu pokazati koliko daleko mogu baciti taj kamen u staro blato, gde se potok izlio i napravio blatnjavo zemljište. I čuo sam pticu, i pevala je gore na drvetu. I pogledao sam na drvo, a ptica je odletela, i kada se to desilo, obratio mi se jedan Glas.

Znam da mislite da se ne mogu sećati tako nečega. Ali Gospod Bog, koji je Sudija neba i zemlje, i svega što postoji, zna da ja govorim istinu.

38 Kada je ta ptica odletela, Glas je došao sa mesta gde je ptica bila na drvetu, kao vetar kroz žbunje, i rekao je: "Živećeš blizu grada zvan Nju Albani [New Albany.]" I živeo sam od svoje treće godine sve do sada, na samo pet kilometara od Nju Albani u Indijani.

Ušao sam u kuću i ispričao mami o tome. Pa ona je mislila da sam ja samo sanjao ili nešto slično.

A kasnije smo se preselili u Indijanu a otac mi je počeo raditi kod čoveka po imenu,

gospodin Wathen, jedan bogat čovek. On poseduje Wathen Distilleries. I on poseduje puno deonica. On je multimilioner u Louisville Colonels bejzbol klubu, i tako dalje. Tako da smo onda živeli tamo u blizini. A moj tata budući siromašan čovek, ipak nije mogao da radi a da ne pije, tako da je počeo da proizvodi viski u kazanu.

I onda su teškoće pale na mene, pošto sam bio najstariji od sve dece. Morao sam sam da donosim vodu do tog kazana i održavati te spiralne cevi hladnim dok su oni pravili viski. Onda je on morao da ga prodaje i onda je imao još dva do tri takva kazana. Dakle, to je deo koji ne volim da pričam, ali je istinit.

39 I sećam se jednog dana, da sam dolazeći od te brvnare prema kući plakao. Zato što je iza tog mesta bilo jedno jezero, ono - tamo gde su sekli led. Mnogi od vas se sećaju kada su sekli led i stavljali ga u piljevinu. Dakle, to je bio način kako je gospodin Wathen očuvao led širom zemlje. Otac mi je bio prevoznik za njega, privatni prevoznik. I kada je jezero bilo puno riba i kada bi išli da seku led i donosili ga stavljajući ga u piljevinu, a onda kada bi se led topio preko leta pošto je opadao, bilo je to, pretpostavljam, prilično čisto, više kao ledeno jezero, i mogli su ga koristiti ali ne za piće, već za rashlađivanje vode, stavljali su oko njega svoje kofe i mleko, i tako dalje.

40 I jednog dana noseći vodu od nazad s te pumpe, koja je bila daleko jedan gradski blok. Vrištao sam jer ko ne bi, zato što sam došao iz škole a svi dečaci su otišli na jezero da pecaju. A ja sam baš voleo pecanje. I tako svi su oni otišli na pecanje sem mene, a ja sam morao nositi vodu za taj kotao. Naravno, moj Bože, to je moralo biti "pst!"; bilo je to u vreme prohibicije. I ja...Bilo je to tako teško vreme. I sećam se kako sam hodao sa ispalim nožnim palcem, i imao sam mali klip kukuruza vezan ispod palca da ne bi bio u prašini. Da li ste ikada učinili tako nešto? Jednostavno stavite klip kukuruza pod palac i vežete to kanapom. To vam drži palac izdignutim skoro kao što je kornjačina glava, znate već, držeći ga prema gore. Mogli biste me pratiti gde god bi išao s tim kukuruznim klipom pod palcom; gde bi ja gazio, znate već. Nisam imao nikakve cipele koje bio mogao nositi. Tako da mi nismo nikada nosili obuću, ponekad sve do pola zime. Ako bi imali neke, mi - to bi bile samo neke koje bi mogli naći, koje bi nam neko dao. I odeća je bila ona koju bi neko, iz milostinje nam dao.

41 I zaustavio sam se pod jednim drvetom, i sedeo sam vrištući (Bio je to septembar.), zato što sam želeo ići na pecanje; a morao sam nositi nekoliko kanti vode sa malim kanticama za šećer, upravo ovako velike, pola galona, jer sam ja bio samo jedno malo dete od sedam godina. I sipao sam ih u jedno veliko vedro i onda se vratio i uzeo druge dve kantice i vratio se nazad da ih napunim. Takvu smo mi imali vodu. A oni su trebali završiti celu tu turu kukuruznog viskija te noći, taj čovek sa ocem, gore kraj kuće.

42 I plakao sam, i iznenada sam čuo nešto kako podiže buku kao što to čini vihor, nešto tome slično (Dakle, nadam se da ovo neće biti preglasno), išlo je: "Fšššššššššššš, fšššššššššššššššš," upravo jedan takav zvuk. A bila je užasna tišina i ja sam gledao oko sebe. I znate šta, bio je to jedan mali vihor kovitlac, mislim da ih zovu mali cikloni. U jesen, oni prolaze poljima kukuruza, znate već, po lišću i tako dalje, kada je jesen, lišće se od toga prevrće. A ja sam bio pod jednom velikom topolom, i bio na pola puta između kuće i brvnare. I čuo sam taj zvuk. I pogledao sam oko sebe; bila je tolika tišina kao što je to i u ovoj sali, ni jedan se list nigde nije ni pomerio, ili bilo šta. I pomislio sam: "Odakle li dolazi taj zvuk?" Pa, pomislio sam: "Mora da je daleko odavde." Samo jedno dete...I postajalo je sve glasnije i glasnije.

43 Uzeo sam moje male kantice i zajecao još nekoliko puta i krenuo uz stazu; pošto sam se odmarao. I odmakao sam se samo nekoliko koraka od tog mesta, i negde iz grana tog velikog drveta, i, o moj Bože, čuo se zvuk vihora. I okrenuo sam se da pogledam, i negde na polovini visine tog drveta pojavio se još jedan vetar kovitlac, i nalazio se u krošnjama i vrteo okolo i okolo, šušteći sa lišćem. Pa, pomislio sam, nije to ništa čudno, zato što je to u doba godine kada toga ima. Pa na jesen dolaze ti kovitlaci, malo...Mi ih zovemo "vetreni kovitlaci." A oni podižu prašinu. Videli ste takve vetrove po pustinji: isti su takvi. Tako da sam ja to posmatrao, ali on nije odlazio. Obično to je samo jedan mali nalet, pa ode, ali to je bilo tamo skoro dva tri minuta ili čak duže.

44 Pa, krenuo sam ponovo tom stazom. Pa sam se okrenuo da pogledam još jedanput. I kada se to desilo, jedan ljudski Glas, toliko razgovetan kao što je i moj, rekao je: "Nemoj nikada piti, ni pušiti, niti prljati svoje telo ni na jedan način. Postojeće jedan posao koji ćeš uraditi kada porasteš." Pa, to me je uplašilo do smrti. Možete samo

zamisliti kako se osećao takav jedan mališan. Bacio sam te kantice, i odjurio sam kući najbrže što sam mogao, vrištući iz sveg glasa.

45 I bilo je tamo zmijsa u toj zemlji, zmijsa, i one su veoma otrovne. Majka je mislila dolazeći iz bašte da sam verovatno stao na zmijsu i trčala je prema meni. I ja sam se bacio u njeno naručje, vrišteći, grleći je i ljubeći je. A ona je rekla: "Šta ti je, da li te ujela zmijsa?" Pregledala me je celog.

Rekao sam: "Ne mama. Tamo dole je jedan čovek na tom drvetu."

A ona je rekla. "Oh, Bili, Bili, ma hajde?" I rekla je: "Da li si stao i zaspao?"

Rekao sam: "Ne, mama. Tamo je jedan čovek na tom drvetu, i On mi je rekao da ne pijem i ne pušim, da ne pijem viski i ostale stvari."

46 I upravo sam nosio vodu ka kazanu za potajnu destilaciju viskija. I On je rekao: "Nemoj nikad piti ili prljati telo na ma koji način." To je nemoral, znate već, i period kada sam bio mladić u odnosu na žene. I koliko ja znam, nikada nisam bio kriv za tako nešto. Gospod mi je pomagao u tim stvarima, i dok budem pričao dalje videćete i to. Tako dakle: "Nemoj piti, i nemoj pušiti, i nemoj prljati svoje telo, jer postoji posao koji moraš obaviti kada porasteš."

Dakle, rekao sam to mami, a ona mi se samo smejala. A ja sam bio baš histeričan. Pozvala je lekara a lekar je rekao: "Pa, on je samo nervozan, i to je sve." Tako da me smestila u krevet. I ja nisam nikad, od tog dana pa do danas, prošao ponovo pored tog drveta. Bio sam preplašen. Išao bih drugom stranom bašte, zato što sam mislio da je bio jedan čovek gore na drvetu i da mi se on obraćao, snažan i dubok Glas koji mi je govorio.

47 I onda mesec dana nakon toga, igrao sam se klikerima sa mojom malom braćom, napolju u prednjem dvorištu. I iznenada je došlo na mene neko čudno osećanje. Stao sam i seo sa strane pokraj jednog drveta. I bili smo na obali reke Ohajo. I pogledao sam u pravcu Džefersonvila, i video sam kako grade most i kako prelazi preko reke, premošćava reku. I video sam šesnaest ljudi (Prebrojao sam ih) koji su pali odatle i koji su izgubili živote na tom mostu. Stvarno sam brzo utrčao i to ispričao majci, i ona je mislila da želim da spavam. Ali su to zadržali u svom umu, i dvadeset dve godine od tada, sada već Municipal most (koji su mnogi od vas prešli kada ste prolazili tuda) prešli reku baš na tom mestu, i šesnaest ljudi je izgubilo živote dok su gradili taj most preko reke.

To nikada nije izneverilo da se potvrdi kao potpuno istinito. Kao što vi To možete videti i ovde u auditorijumu, To je bilo tako sve vreme.

48 Dakle, mislili su da sam samo nervozan. Što ja i jesam, jedna nervozna osoba; to je istina. I ako ste ikada zapazili, ljudi koji su skloni duhovnosti su nervozni.

Pogledajte samo pesnike i proroke. Pogledajte samo William Cowper-a koji je napisao poznatu pesmu: "Postoji izvor ispunjen Krvlju, koja ističe iz Emanuelovih vena." Jeste li ikad...Vi znate tu pesmu. Bio sam nedavno pored njegovog groba. Brat Julius, mislim, ne znam, ne...Da, tako je, bio je sa nama tamo kraj njegovog groba. I - i tamo, nakon što je on napisao tu pesmu, napustila ga je inspiracija, pokušao je naći reku gde će izvršiti samoubistvo. Vidite, Duh ga je napustio. A ljudi vole pesnike i autore i - ili ne - htediti reći proroke...

49 Pogledajte Iliju, kada je stajao na planini i pozvao vatru s neba i pozvao kišu s neba. A onda kada ga je Duh napustio, bežao je pred pretnjama jedne žene. A Bog ga je četrdeset dana kasnije našao kako se krije u pećini.

Pogledajte Jonu, sa dovoljno inspiracije kada ga je Gospod pomazao da propoveda tamo u Nineviji, tako da se grad veličine Sent Luisa pokajao u kostreti. A onda kada ga je Duh napustio, šta mu se desilo? Vidimo ga gore u planini, nakon što ga je Duh napustio, da se molio Bogu da mu uzme život. I, vidite li, to je inspiracija. I kada se te stvari dese, to utiče na vas.

50 I sećam se onda kada sam odrastao. Postao sam mladić. (Požuriću da to smestim u što kraće vreme.) Kada sam postao mladić, imao sam ideje kao i svi ostali mladići. Ja...Idući u školu, sretao sam te mlade devojkice. Znao, bio sam stvarno stidljiv, znate već. I konačno sam sebi našao jednu devojkicu, i kao i svi mladi dečaci, sa oko petnaest godina, mislim otprilike toliko. I - i tako, bila je lepa. Moj Bože, imala je oči kao golub, a

zube je imala kao bisere, a vrat kao labud, i ona - bila je stvarno lepa.

51 I još jedan mali dečak, on - bili smo drugari, a on je dobio od tate stari model T Forda, i imali smo sastanak sa našim devojkama. I mi smo ih izveli na vožnju. Imali smo dovoljno novaca da kupimo dva galona benzina. Morali smo morali smo podići dizalicom zadnji točak da bi ga upalili na kurbu. Ne znam da li se uopšte sećate toga ili ne, znate već, da ga upalite na kurbu. No mi - mi smo napredovali prilično dobro.

I imao sam nekoliko gvozdenjaka u džepu i zaustavili smo se na jednom malom mestu i uzeli...Mogli ste uzeti jedan sendvič od šunke za dvadeset centi. Tako da sam, oh, bio sam bogat; mogao sam ih kupiti četiri. Vidite? I onda smo pojeli sendviče i popili koka kolu. I krenuo sam da vratim flaše. I na moje iznenađenje, kada sam izašao napolje, (žene su upravo u to vreme počele da otpadaju od milosti, ili od ženstvenosti,) moja mala golubica je pušila.

52 Dakle, uvek sam imao svoje mišljenje o ženama koje puše, i nisam ga ni najmanje promenio još od tada. Tako je. To je najniža stvar koju bi mogla učiniti. To je potpuno tačno. I mislio sam da ću...Dakle, proizvođači cigareta bi me mogli tužiti zbog ovoga, no kaže vam; to je upravo jedan đavolski majstorluk. To je najveći ubica i saboter koga ima ova nacija. Pre bih bio za to da mi deca postanu pijanice nego pušači. To je istina. Rađe bih video svoju ženu pijanu na podu, nego je videti sa cigaretom. To je koliko je...

53 Dakle, ovaj Duh Božiji što je sa mnom, ako je to Božiji Duh (kao što bi se mogli pitati u vezi toga), vaše pušenje cigareta ima malo šanse kada stignete tamo, jer to je upravo...Svaki put kada ste to primetili na podijumu, kako On to samo osuđuje. To je jedna užasna stvar. Držite se podalje od toga. Dame, ako ste bile krive zbog toga, u Ime Isusa Hrista, udaljite se od toga. To će vas slomiti. To će vas ubiti. To će...To je - to je rak pod tim teretom.

Lekari pokušavaju da vas upozore. Pa onda kako vam oni mogu prodavati tu stvar...Ako biste sišli dole do dragstora i rekli: "Kupiću...Želim kupiti rak u vrednosti od pedeset centi." Pa oni bi ih strpali u zatvor. Ali kada kupite cigare za pedeset centi, vi kupujete tu istu stvar. Tako kažu lekari. Oh, ova nacija predana novcu, to je jako loše. To je ubica. To je dokazano.

54 Dakle, kada sam video tu malu lepu devojkicu kako se pravi pametna, sa cigaretom u rukama, kao da me je to ubilo, jer sam stvarno mislio da je volim. Pomislio sam: "Pa..."

Dakle, zovu me ženomrzac; vi to znate, zato što ispada da sam uvek protiv žena, ali nisam protiv vas sestara. Ja sam samo protiv modernog ponašanja žena. Tako je. Dobra žena bi trebala biti ostavljena na miru.

55 No mogu se setiti dok je moj otac još uvek bio gore i radio, a ja sam morao biti tamo da pomažem oko vode i ostalo, video sam mlade dame koje nisu imale više od sedamnaest, osamnaest godina, tamo gore sa čovekom mojih godina i pijane. I morali su ih trezniti i dati im crnu kafu da bi išle kući i skuvala mužu ručak. Oh, nešto poput toga, rekao sam: "Ja..." Ovo je bila tada moja primedba: "Nisu vredne ni jednog dobrog metka koji bi ih ubio." Tako je. I ja sam mrzeo žene. Tako je. I sada moram da pazim na svaki pokret, da bi pazio da i dalje tako ne mislim.

56 Ali sada, dobra žena je dragulj u kruni svog muža. Ona se mora poštovati. Ona je...Moja majka je žena; moja supruga je; i one su divne. I imam hiljade sestara hrišćanki koje visoko poštujem. No ako one mogu poštovati ono zbog čega ih je Bog načinio, za majčinstvo i da budu prave kraljice, onda je to uredu. Jedna od najboljih stvari koje je Bog mogao dati čoveku je žena. Pored spasenja, žena je najbolja stvar ako je ona prava žena. Ali ako nije, Solomon je rekao: "Dobra žena je dragulj u kruni svog muža, ali loša je, koja nije dobra, voda u njegovoj krvi." I tako je, to je najgora stvar koja se može desiti. Tako da je dobra žena...Ako imaš dobru ženu, brate, moraš je ceniti iznad svega. Tako je. Trebaš se tako ophoditi. Jedna prava žena...I deco, ako imate pravu majku koja ostaje kući i pokušava da se brine o vama, i pere vam odeću, šalje vas u školu, i uči vas o Isusu, trebate ceniti tu staru majku sa svime što je u vama. Trebate poštovati tu ženu (Da, gospodine.), zato što je ona prava majka.

57 Govore o nepismenosti u planinama Kentakija. Vi to vidite po ovim loše učinjenim stvarima. Ali neke od tih starih majki odande bi mogle doći u Holivud i učiti vas moderne majke kako da odgajate svoju decu. Dupustila je da njeno dete izlazi noću sa svojom frizuricom skroz nafrčkanom, i njene usne i lice (Kako ono zovete tu šminku i sve ostalo

čime mažu lice?), a haljina joj je skroz priljubljena na jednoj strani, i napolju je celu noć i pijana, moj brate, ako bi dobila malo sa šibom s tog američkog oraha više nikad ne bi izlazila napolje. Kažem vam, ona bi...I ako biste imali malo više toga, imali biste malo bolji Holivud, i jednu bolju naciju. To je tačno. To je istina. "Budi samo moderan," to je jedan od đavolskih trikova.

58 Dakle, ova mala devojka, kada sam je pogledao, srce mi je krvarilo. Pomislio sam: "Jadna mala..."

A ona je rekla: "Hoćeš li zapaliti jednu, Bili?"

Rekao sam: "Ne, gospođice." Rekao sam: "Ja ne pušim."

Ona je rekla: "Pa, ti si rekao da ni ne plešeš." Hteli su da idemo na ples, a ja to ne bih nikad radio. Rekli su da je negde dole igranka, ono što se zove Sycamore Gardens.

A ja sam rekao: "Ne, ja ne plešem."

A ona je rekla: "Dakle, ti ne plešeš; ti ne pušiš; ti ne piješ. Kako se onda uopšte možeš zabavljati."

Rekao sam: "Pa ja volim da pecam; volim ići u lov." To nju nije interesovalo.

Tako da je ona rekla: "Ma zapali cigaretu."

A ja sam rekao: "Ne, gospođice, hvala. Ja ne pušim."

59 A ja sam bio na tom braniku, sedeći na zadnjem sedištu, ona i ja. A ona je rekla: "Pa zar ti čoveče nećeš ni zapaliti jednu?" Rekla je: "Pa mi devojke imamo više hrabrosti nego ti."

A ja sam rekao: "Ne, gospođice, ne verujem da ću to učiniti."

A ona je rekla: "Pa ti si veliki slabić!" O, Bože. Želeo sam biti veliki zli Bili, tako da sigurno nisam želeo ništa što bi bilo slabić. Vidite, želeo sam biti profesionalni bokser; tako sam zamišljao svoj život. Tako da sam rekao..."Slabić, slabić?"

60 Nisam to mogao podneti, tako da sam rekao: "Ma daj mi to!" Ispružio sam ruku, i rekao: "Pokazaću joj da li sam slabić ili ne." Izvukao sam cigaretu i počeo paliti šibicu. Dakle, znam da ste...Dakle, nisam odgovoran za ono što vi mislite; ja sam samo odgovoran da vam kažem istinu. Kada sam počeo paliti cigaretu, upravo toliko odlučan da pušim kao što sam sada odlučan da uzmem ovu Bibliju. Vidite? Čuo sam nešto kao : "Šššššššššš!" Ponovo sam pokušao; i nisam je mogao staviti u svoja usta. I morao sam zaplakati; bacio sam tu stvar dole. A oni su počeli da mi se smeju. I otišao sam kući, išao sam kroz polje, i seo negde tamo napolju, plačući. I - i bio je to jedan užasan život.

61 Sećam se da je jednom tata sišao na reku sa dečacima. Moj brat i ja, trebali smo uzeti čamac i ići gore dole po reci, i tražiti flaše u koje bi punili viski. Dobili bi dvadeset centi da ih pokupimo uz reku. A tata je bio samnom, a on je imao jednu od onih mali pljoski...Mislim da su to bile flaše od pola litre. I bilo je tamo jedno oboreno drvo, i tata i taj čovek što je bio s njim, gospodin Dornbush...imao sam njegov...On je imao lep čamac, i želeo sam steći naklonost pred njim, jer sam želeo koristiti taj čamac. Čamac je imao dobro kormilo a moj uopšte nije imao kormilo. Mi smo imali samo stare daske kojima smo veslali. I ako bi mi on dao da koristim taj čamac...On je bio varioc, i pravio je kazane za tatu. Tako on...Oni su prebacili noge preko tog drveta, a tata je posegnuo za svoj zadnji džep, i izvadio malu pljosku sa viskijem, dodao mu je i on je povukao gutljaj pića, i vratio je pljosku tati, a onda je on potegnuo, i stavio je flašicu dole na jednu mladicu sa strane drveta iz kojeg je iznikla. A gospodin Dornbush ju je uzeo, i rekao: "Evo ti, Bili."

Rekao sam: "Hvala, ali ja ne pijem."

On je rekao: "Branham koji ne pije?" Skoro da je svaki od njih umro sa čizmama na sebi. I rekao je: "Branham koji ne pije?"

Rekao sam: "Ne, gospodine."

"Ne," rekao je tata: "Odgojio sam jednog slabića."

62 Tata me je nazvao slabićem, pa sam rekao: "Dajte mi tu flašu." I skinuo sam zatvarač sa nje, odlučan da pijem, i kada sam je podigao: "Šššššššššš!" Vratio sam flašu nazad i potrčao niz polje najbrže što sam mogao, plačući. Nešto mi nije dalo da to

činim. Vidite? Ne mogu reći da sam uopšte bio dobar. Ja sam odlučio da to učinim. Ali to je Božija milost, divna milost koja me je čuvala od tih stvari. Ja sam sam želeo činiti te stvari, ali On mi to jednostavno nije dao.

63 Malo kasnije sam našao jednu devojkicu kada sam imao dvadeset dve godine; ona mi je bila miljenica. Ona je bila devojkica koja je išla u crkvu: Nemačka Luteranska. Prezivala se Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, to je dolazilo od imena Brumbaugh. I ona je bila fina devojkica. Nije pila, niti pušila, niti je plesala niti bilo šta od toga, jedna fina devojkica. Izlazio sam s njom jedno vreme, imao sam tada dvadeset i dve godine. Zaradio sam dovoljno novaca tako da sam kupio sebi starog Forda, i ja...izlazili smo zajedno na sastanke. I tako, u to vreme, tamo nije bilo u blizini Luteranske crkve; preselili su se iz Howard Park-a tamo gore.

64 I tako, bio je tamo jedan propovednik, jedan koji me je postavio u Misionskoj Baptističkoj Crkvi, Doktor Roj Devis. Sestra Upshaw...Ona koja je poslala brata Upshaw-a do mene, odnosno govorila mu o meni, doktor Roj Devis...I on je propovedao, i imao je Prvu Baptističku crkvu, ili tu - tu...Ne mislim da je to bila Prva Baptistička crkva, bila je to Misijska - zvala se Misijska Baptistička crkva Džefersonvila. I on je jednom tamo propovedao, i mi bi išli uveče u crkvu, tako...I mi bi se vratili nazad. I ja se nikad nisam učlanio u crkvu, već sam jednostavno voleo ići sa njom. Zato što je glavna misao u tome bila da idem s njom. Mogao bih biti iskren oko toga.

65 I tako dok smo zajedno izlazili, jednog dana sam...Ona je bila iz jedne fine porodice. A ja sam počeo razmišljati: "Pa znaš - znaš, ne bih trebao tračiti vreme te devojkice. To nije - to nije ispravno, zato što je ona fina devojkica, a ja sam siromašan, i - i ja...Otac mi se razboleo i ja - ja...Nije postojao način da ja obezbedim toj devojkici jedan takav život, koja je navikla na lepu kuću sa tepisima po patosu."

66 Sećam se kada sam video prvi tepih, nisam ni znao šta je to. Hodao sam oko njega. Mislio sam da je to najlepša stvar koju sam ikada video u životu. "Pa kako mogu tako nešto staviti na pod?" Bio je to prvi tepih koji sam ikada video. Bio je to jedan od tih...Mislim da se zvao "tepih prostirka." Možda sam to pogrešno rekao. Kao nešto pleteno, ili nešto što je bilo sastavljeno i bilo na podu. Prilično zeleno i crveno, sa jednom velikom šarom po sredini, znate već, bila je to jedna lepa stvar.

67 I tako, sećam se da sam doneo odluku da ću ili nju pitati da se uda za mene, ili se moram udaljiti i pustiti da je oženi neki dobar čovek, neko ko bi bio dobar prema njoj, mogao joj obezbediti pristojan život i biti fin prema njoj. Ja sam mogao biti fin prema njoj, ali sam zarađivao samo dvadeset centi na sat. Tako da joj nisam baš mogao obezbediti neki život. I ja...A imali smo celu porodicu o kojoj smo morali voditi računa, a tata se razboleo, a ja sam se morao brinuti za njih sve, tako da mi je bilo prilično teško.

68 Tako da sam mislio: "Pa, jedino što joj trebam reći da ja - ja - ona - ja - ja, da se neću vratiti, zato što sam previše razmišljao o njoj da bi joj upropastio život izmotavajući se samnom." I onda sam mislio: "Ako bi neko mogao dospeti do nje i oženiti je, načiniti joj jedan prijatan dom, i možda čak ako je ja ne bih mogao imati, ipak bih mogao bar znati da je ona srećna."

Tako da sam mislio: "Ali ja - ja ne mogu jednostavno tek tako odustati od nje." I bio sam u užasnom stanju. I iz dana u dan sam razmišljao o tome. A bio sam previše stidljiv da bih je pitao da se uda za mene. I svake večeri sam donosio odluke: "Pitaću je." Pa, šta je to, ta trema, ili nešto što je u vašem...Svi vi braćo ste verovatno imali to isto iskustvo. I to je jedno zaista čudno osećanje, lice bi mi pocrvenelo. Ja - ja nisam znao. Nisam je mogao pitati.

Pretpostavljam da se pitate kako sam se uopšte oženio. Znate kako? Napisao sam joj pismo i pitao je. Tako da je ona...Dakle, to nije bilo "Draga gospođice," bilo je to nešto više, znate već, više ljubavno nego što bi bilo to. To nije bilo samo nešto sklopljeno, bilo je to...Napisao sam ga najbolje što sam mogao.

69 I malo sam se plašio njene majke. Majka joj je bila...Bila je na neki način gruba. A - njen otac je bio nežan stari holanđanin, jedan fin stariji čovek. On je organizovao to bratstvo, trener u željeznici, zarađujući u to vreme oko petsto dolara mesečno, a ja sam zarađivao dvadeset centi na sat, pa da onda oženim njegovu kćer. Hm. Znao sam da to nikada neće upaliti. A majka joj je bila veoma...Dakle, ona je fina dama. A ona je bila kao jedna od tih iz visokog društva, znate već, pomalo uobraženih, znate već, tako da ionako nije baš imala neke koristi od mene. Ja sam bio samo jedan najobičniji seoski

momak, i ona je mislila da Hop treba da izlazi sa nekim momkom iz malo više klase, i ja - ja - ja mislim da je bila u pravu. I tako...Ali onda nisam to mislio.

70 Tako da sam pomislio: "Dakle, pa ne znam. Ne mogu pitati njenog tatu, i sigurno ne mogu pitati ni njenu mamu. Tako da moram najpre pitati nju." Tako da sam sastavio jedno pismo. I tog jutra na putu za posao, ubacio sam ga u poštansko sanduče. Pošta...Trebali smo ići u sredu uveče u crkvu, a to je bio ponedjeljak ujutru. Pokušao sam joj reći u nedelju da želim da se oženim s njom, ali jednostavno nisam skupio dovoljno hrabrosti.

Tako da sam ga onda bacio u poštansko sanduče. I dok sam tog dana bio na poslu, počeo sam razmišljati: "Šta ako njena majka dođe do tog pisma?" O, Bože! Onda sam znao da sam gotov, ako - ako ona ikad dođe do njega, zato što nije baš nešto marila za mene. Pa, jednostavno sam se preznojavao.

71 I kada sam došao u sredu uveče, o Bože, mislio sam: "Kako ću uopšte ući unutra? Ako je njena majka došla do tog pisma, onda će me zaista srediti, pa sam se nadao da je ona dobila pismo." Ja sam ga adresirao na Hop. Tako se zvala, Hop. I tako da sam rekao: "Napisaću ga da glasi na Hop." I tako...I mislio sam možda, da joj to nije dopalo šaka.

I znao sam da ne mogu stajati napolju da joj zviždim da izađe napolje. O, Bože. I svaki momak, koji nema dovoljno hrabrosti da dođe na vrata devojkine kuće, i pokuca, i da pita da li je kući, nema šta da traži da bi izlazio s njom. To je potpuno tačno. To je tako glupo. Tako providno.

72 I tako, zaustavio sam svog starog Forda, znate već, i skroz sam ga ulickao. I popeo sam se gore i pokucao na vrata. Moj Bože, njena mati se pojavila na vratima. Skoro da nisam mogao udahnuti; rekao sam. "Kako - kako - kako ste gospođu Brumbach?"

Ona je rekla: "Kako si Viliijame?"

Pomislio sam: "Oh - oh, 'Vilijame?'"

I - i ona je rekla: "Hoćeš li ući?"

Rekao sam: "Hvala." Ušao sam unutra. Rekao sam: "Da li je Hop spremna?"

I upravo tada je naišla Hop idući kroz kuću, jedna devojka otprilike oko šesnaest godina. I rekla je: "Zdravo Bili."

A ja sam rekao: "Zdravo Hop." Rekao sam: "Da li si spremna da idemo u crkvu?"

Rekla je: "Samo trenutak."

Pomislio sam: "Moj Bože. Ona pismo uopšte nije primila. Nije ga primila. Dobro, dobro, dobro. Hop ga nije primila, tako da će biti sve u redu, jer bi mi to pomenula." Tako da sam se osećao prilično lepo.

73 I kada sam stigao do crkve, počeo sam misliti: "A šta ako ga je primila?" Vidite? Nisam uopšte mogao čuti šta je doktor Dejvis govorio. Pogledao sam je i pomislio: "Ako ona to samo zadržava, i da će mi ona to reći kada izađemo oдавde i kada je budem pitao." I ja uopšte nisam mogao slušati šta je brat Dejvis govorio. I pogledao sam je, i pomislio sam: "Moj Bože, mrzim i pomisao da se razidemo, ali...I ja - ja...Finale sigurno dolazi."

Kada se crkva završila krenuli smo peške zajedno niz ulicu, idući kući, tako da smo krenuli prema starom Fordu. I svuda oko mesečina je bila veoma jaka, znate već, pogledao sam je i bila je lepa. Čoveče. Pogledao bih je; i pomislio: "Moj Bože, koliko bih je želeo imati, ali pretpostavljam da ne mogu."

74 I tako, nastavio sam dalje još malo, znate već, i ponovo sam je pogledao. Pitao sam: "Kako se osećaš večeras?"

Rekla je: "Oh, pa dobro sam."

I zaustavili smo stari Ford, i krenuli smo napolje, znate već, otišli iza ćoška, i otišli gore do njene kuće. I išao sam do njenih vrata s njom. Pomislio sam: "Znaš šta, izgleda da nije uopšte dobila pismo, tako da bi sve to mogao zaboraviti. Ionako ću imati neku drugu lepu nedelju." Tako da sam se počeo osećati prilično dobro.

Ona je rekla: "Bili?"

Rekao sam: "Da."

Rekao sam: "Da."

Rekla je: "Dobila sam tvoje pismo." O, Bože!

Rekao sam: "Jesi?"

Rekla je: "Ahha!" Nastavili smo onda dalje, i nije rekla ništa više.

Pomislio sam: "Ženo, pa reci mi nešto. Oteraj me ili mi reci šta misliš o tome." Pa sam rekao: "Da li si ga pročitala?"

Rekla je: "Ahha!"

Moj Bože, znate kako vas samo žena može držati u neizvesnosti. Oh, ja - ja nisam tako mislio. Razumete? Vidite? No, kako god, znate već, pomislio sam: "Pa zašto ništa ne govoriš?" Vidite, i nastavili smo dalje. Rekao sam: "Da li si ga celog pročitala?"

I ona...[Prazno mesto na snimku - Izdavač.] "Ahha!"

75 I skoro smo bili pred vratima; pomislio sam: "Čoveče, nemoj me držati na pragu, jer ga možda neću moći prekoračiti, pa sada mi reci." I tako, nastavio sam čekati.

I ona je rekla: "Bili, volela bih to učiniti." Rekla je: "Volim te." Bog neka joj sada blagoslovi dušu; ona je u slavi. Rekla je: "Volim te." Rekla je: "Mislim da bismo trebali reći našim roditeljima o tome. Zar ti ne misliš tako?"

I ja sam rekao: "Draga, slušaj, počnimo to tako što ćemo to podeliti pola-pola." Rekao sam: "Ja ću reći tvom tati ako ti budeš rekla majci." Prebacivši najgori deo na nju, od samog početka.

Rekla je: "U redu, ako ti najpre kažeš mom tati."

Rekao sam: "U redu, reći ću mu u nedelju uveče."

76 I tako, došla je i nedelja uveče, doveo sam je nazad iz crkve i ja...Nastavila je gledati u mene. Pogledao sam i bilo je pola deset; bilo je vreme za mene da nastupim. A Čarli je sedeo za svojim stolom i nešto kucao, a gospođa Brumbach je sedela preko u ćošku, i nešto je heklala, znate već, te male kukice, kako ih nekako ukrštaju, znate već. Ne znam kako ih zovete. Tako da je ona radila tako nešto. A Hop je i dalje gledala u mene, i namrštila se na mene, znate već, mahnula je ocu. I ja...Oh, Bože! Pomislio sam: "Šta ako on kaže ne." Tako da sam krenuo kroz vrata; rekao sam: "Pa, mislim da je bolje da idem."

77 I otišao sam do vrata, i-i ona je krenula samnom prema vratima. Ona bi me uvek ispratila do vrata i rekla laku noć. I tako, krenuo sam prema vratima, a ona je rekla: "Zar mu nećeš reći?"

I rekao sam: "Huh." Rekao sam: "Sigurno ću probati, ali ja-ja-ja ne znam kako da to učinim."

I ona je rekla: "Idem da ga pozovem." Tako da se vratila nazad i ostavila me da tamo čekam.

I ja sam rekao: "Čarli."

Okrenuo se i rekao: "Da, Bili?"

Rekao sam: "Mogu li popričati s tobom samo na kratko?"

Rekao je: "Naravno." Okrenuo se od svog stola. Gospođa Brumbach ga je pogledala, pogledala je na Hop, i pogledala je i mene.

Rekao sam: "Hoćeš li izaći napolje u hodnik?"

I rekao je: "Da, doći ću napolje." Tako da je došao napolje u hodnik.

Rekao sam: "Stvarno je lepo veče, zar ne?"

A on je rekao: "Da, jeste."

Rekao sam: "Stvarno je bilo toplo."

"Sigurno da je bilo," pogledao me je.

Rekao sam: "Radio sam toliko naporno," rekao sam: "znaš već, čak su mi i ruke zadebljale."

On je rekao: "Možeš je uzeti, Bili." O, moj. "Možeš je uzeti."

78 Pomislio sam: "Oh, ovako je bolje." Rekao sam: "Stvarno to misliš, Čarli?" Rekao je...Ja sam rekao: "Vidi Čarli, znam da je ona tvoja ćerka i da ti imaš novaca."

I on je segnuo i uhvatio me za ruku. Rekao je: "Slušaj Bili, novac nije sve što postoji u ljudskom životu." Rekao je...

Rekao sam: "Čarli, ja zarađujem samo dvadeset centi na sat, ali je volim; ona voli mene. Obećavam ti, Čarli, da ću raditi dok ovi - dok ova zadebljanja ne otpadnu s mojih ruku da bi joj obezbedio život. Biću joj odan koliko samo mogu biti."

Rekao je: "Verujem u to, Bili." Rekao je: "Slušaj, Bili, želim ti nešto reći." Rekao je: "Znaš, sreća, sreća uopšte ne zavisi od novca." Rekao je: "Samo budi dobar prema njoj. A znam da hoćeš."

Rekao sam: "Hvala ti. Sigurno da ću biti takav."

A onda je došao na nju red da to kaže mami. Ne znam kako je to sve obavila ali mi smo se venčali.

79 I tako kada smo se venčali, nismo imali ništa, ništa što bi stavili u domaćinstvo. Mislim da smo imali dva ili tri dolara. Tako da smo iznajmili kuću; i koštala nas je četiri dolara mesečno. Bilo je to jedna mala i stara dvosobna kuća. A neko nam je dao stari krevet na rasklapanje. Pitam se da li je iko video taj stari krevet na rasklapanje? I dali su nam to. I otišao sam dole do Sears and Roebucks i kupio mali sto sa četiri stolice, i one nisu bile ofarbane, znate već, i kupili smo ih. I onda sam otišao do gospodina Webera, otpadaša, i kupio šporet za kuvanje. Platio sam ga sedamdeset pet centi, i dolar i nešto za šamotni kamen koja ide u njega. I tako smo oformili domaćinstvo. Sećam se kada sam farbao ukras na stolici, kada sam ih farbao. I, oh, ipak smo bili srećni. Imali smo jedno drugo, tako da je to bilo sve što nam je trebalo. I Bog, svojom milošću i svojom dobrotom, bili smo najsrećniji mali par koji je mogao biti na zemlji.

Otkrio sam ovo; da se sreća ne sastoji od količine materijalnih dobara koje posedujete, već koliko ste zadovoljni sa onim delom koji vam je poveren.

80 I nakon izvesnog vremena, Bog se spustio dole i blagoslovio našu malu porodicu; dobili smo malog dečaka. Zvao se Bili Pol. On je upravo sada ovde na ovoj službi. I onda malo kasnije, za jedanaest meseci, On nas je blagoslovio sa malom devojčicom Šaron Rouz (Sharon Rose), uzeto iz Reči Ruža Saronska.

I sećam se jednog dana da sam uštedeo nešto novaca i da sam otišao na mali odmor, i otišao na jedno mesto, na Paw jezero da pecam. I na povratku nazad...

81 I u to vreme...Izostavljam svoje obraćenje. Obratio sam se i bio postavljen u službu preko brata Roj Devisa, u Misijskoj Baptističkoj crkvi, i postao sam propovednik i imam zajednicu i kojoj sada propovedam u Džefersonvilu. I pastir sam u jednoj maloj crkvi. I ja...

Bez novaca, bio sam pastir u crkvi sedamnaest godina i nikada nisam dobio niti jedan peni. Nisam verovao u uzimanje...U crkvi nije bilo čak ni posude za prikupljanje priloga. I ono što sam imao od posla, i tako dalje, i imao sam jednu malu kutijicu u pozadini objekta, i bio je jedan mali natpis iznad nje: "Kada učiniste jednom od ove moje najmanje braće, Meni učiniste." I na taj način smo otplatili crkvu. Imali smo kredit na deset godina otplate, a bila je otplaćena za manje od dve godine. I nikada nisam uzeo nikakav prilog.

I onda sam imao, oh, par dolara što sam uštedeo sebi za odmor. Ona je radila u fabrici po imenu Finijeve Košulje. Divna draga devojka...A njen grob je danas verovatno prekriven snegom, ali ona je i dalje u mom srcu. I sećam se kada je radila toliko naporno da bi mi pomogla da skupim dovoljno novca da odem na to jezero da pecam...

82 I kada sam se vraćao sa jezera, počeo sam da vidim, dolazeći u Mishawaka i South Bend u Indijani, počeo sam primećivati automobile koji su imali ambleme nazad na kojima je pisalo: "Samo Isus." I pomislio sam: "To baš zvuči čudno. 'Samo Isus.'" I počeo sam opažati te ambleme. I bilo ih je posvuda, na biciklovima, kadilacima, fordovima, i gde sve ne: "Samo Isus." I pratio sam neke od njih, i išli su u jednu veliku crkvu. I otkrio sam da su bili Pentekostalci.

Čuo sam o Pentakostalcima: "Da su bili gomila svetih valjača koji su ležali na patosu i pena im je išla na usta," i sve ostalo što su mi oni mogli reći o tome. Tako da ja nisam želeo imati ništa s time.

Tako da sam ih slušao kako svi idu unutra i pomislio sam: "Jednostavno ću ući sa verom unutra." I tako, zaustavio sam svoj stari Ford i ušao unutra, i sve to pevanje koje ste ikada čuli u životu...I saznao sam da su postojale dve velike crkve, jedna od njih se zvala P. A. od J. C., i P. A. od W., mnogi od vas se možda sećate tih starih organi...Mislim da su oni Ujedinjeni, tako se sada zovu, i zovu se Ujedinjena Pentekostna Crkva. Pa, slušao sam neke od njihovih učitelja. I oni su tamo stajali, oh, oni su učili o Isusu i kako je On bio veliki, i kako je to sve bilo veliko, i o krštenju Svetim Duhom. Pomislio sam: "O čemu oni to govore?"

83 I nakon izvesnog vremena, neko je ustao i počeo da govori u jezicima. Pa, nikada nisam čuo tako nešto u svom životu. I tamo je prošla neka žena, trčala je najbrže što je mogla. I onda su svi ustali i počeli trčati. I pomislio sam: "Pa, brate, oni sigurno nemaju neka pravila ponašanja u crkvi, vičući i kličući i nastavljajući dalje." Pomislio sam: "Kakva je to grupa." No, znate već, bilo je nešto u tome, što sam duže tamo sedeo, sve mi se to više sviđalo. Bilo je nešto što je stvarno dobro izgledalo. I počeo sam da ih posmatram. I to se nastavilo dalje. Pomislio sam: "Biću još malo sa njima, jer ću...Zatvorio sam vrata. Ako nešto počne pre nagljeno da se dešava, ja ću izjuriti na vrata." I znao sam gde sam parkirao automobil, upravo iza ćoška.

84 I počeo sam da slušam neke njihove propovednike, bili su obrazovani i studenti. Pa, pomislio sam: "To je lepo."

I tako, došlo je vreme za večeru, i rekli su: "Dođite svi na večeru."

No pomislio sam: "Stani malo. Imam samo dolar i sedamdeset pet centi da se vratim kući i ja..." To je sve što mi je ostalo za benzin, ostavio sam to da bi se vratio kući. I imao sam svoj stari Ford i bio je to prilično dobar stari Ford. Nije bio neki krš; bio je upravo kao ovaj ovde napolju, samo istrošen. I on...U stvari verujem da je Ford mogao ići trideset milja na sat, ali naravno bilo je to petnaest u jednom pravcu i petnaest u drugom. Vidite, ali kada saberete, imate trideset. I tako on...Pomislio sam: "Pa, to veče ću izaći i nakon..." Ostao sam za večernju službu.

85 I, oh, čovek je rekao: "Svi propovednici, bez obzira na denominacijsku pripadnost, dođite na podijum." Pa, bilo nas je gore oko dve stotine; i ja sam se popeo gore. I čovek je rekao: "Dakle, nemamo vremena da svi ovde propovedate." Rekao je: "Sada dođite i recite kako se zovete i odakle ste."

Pa, došao je i na mene red; rekao sam: "William Branham, Baptista. Džefersonvil u Indijani," i otišao dalje.

I čuo sam kako su svi ostali sebe nazivali: "Pentakostalac, pentakostalac, pentakostalac, P. A., P. A. J. C., P. A. W., P..."

Prošao sam tuda. Mislio sam: "Pa, mislim da sam ružno pače." I tako, seo sam i čekao.

86 I tog dana, imali su fine mlade propovednike za propovedaonicom, i moćno su propovedali. I onda su rekli: "Onaj što će večeras predati poruku je..." Mislim da su ih zvali "starešine". I njihovi propovednici su se zvali umesto "Sveštenik" zvali su se "Starešine." I izveli su jednog starog crnca na podijum, a on je imao na sebi jedno od onih staromodnih propovedničkih odela. Ne verujem da ste ikada videli tako nešto: pozadi dugo kao golubiji rep, znate već, sa somotskom kraginom, i imao je samo malo kose na rubovima glave. Jadani stari čovek, izašao je na taj način, znate već. Stajao je tamo i onda se okrenuo. I dok su svi propovednici govorili o Isusu i velikoj - kako je On bio velik, i tako dalje, taj stari čovek je uzeo svoj tekst iz Jova. "Gde si bilo kada sam polagao temelje Zemlji, kada su jutarnje zvezde bile zajedno i svi sinovi Božiji klikali?"

I jedan stari čovek, mislio sam: "Zašto nisu pustili neke od tih mladih propovednika da propovedaju?" Veliki...Mesto je bilo puno i bila je gužva. I mislio sam: "Zašto nisu doveli tako nekog?"

87 I tako onda je taj stari čovek, umesto da je propovedao šta se dešava ovde dole na zemlji; počeo je propovedati šta se dešava na Nebu. Dakle, on Ga je počeo pratiti od početka, od početka vremena, i vratio Ga nazad u drugom dolasku nazad dole sa horizontalnom dugom. Pa, ja nikad nisam čuo takvo propovedanje u životu. I baš u to vreme Duh je pao na njega; skočio je otprilike ovaliko visoko, i udario petom u petu, povukao je ramena unazad i sišao je tipujuć na prstima s platforme i rekao: "Nemate ovde dovoljno mesta da bih propovedao." A imao je više mesta nego što ga ja imam

sada ovde.

Pomislio sam: "Ako je To učinilo da jednom starom čoveku bude tako od toga, šta bi onda To učinilo kada bi došlo na mene?" Pa sam mislio: "Možda i ja trebam malo Toga." Pa zašto, kada je on izašao tamo; bilo mi je toliko žao tog starog čoveka. Ali kada je otišao, bilo mi je žao samog sebe. I posmatrao sam ga kako odlazi odande.

88 Izašao sam to veče napolje, i pomislio: "Dakle, sutra ujutru neću dopustiti nikom da sazna gde - ko sam." Tako da sam otišao, i tu noć sam izgužvao pantalone. Bio sam - otišao sam napolje da spavam u kukuruzno polje, i otišao sam dole da kupim sebi neke suve kifle. Vi...kupio sam čitavu gomilu za novčić. I tamo je bio jedan hidrant; i uzeo sam i malo vode. Tako da sam znao da će mi to potrajati jedno vreme, tako da sam uzeo nešto vode i pio, i otišao i pojeo svoje kifle, pa se vratio i ponovo pio vode. Onda sam otišao napolje u kukuruzno polje i uzeo dva sedišta i stavio tamo svoje prugaste pantalone i pritisnuo ih uz sedišta.

I te noći, molio sam se skoro celu noć. Rekao sam: "Gospode, šta je ovo u šta sam upao? Nikada u svom životu nisam video takve religiozne ljude." I rekao sam: "Pomozi mi da znam, o čemu se sve to radi."

89 I sutra ujutru sam sišao tamo dole. Pozvali su nas na doručak. Naravno, ja ne bih došao i jeo sa njima, zato što nisam imao ništa da dam kao prilog. I samo sam se vratio nazad. I sledeće jutro kada sam došao, pa (jeo sam moje kifle), seo sam u sedišta. I oni su govorili preko mikrofona. Nikada ranije nisam video mikrofon, i plašio sam ga se. Tako oni...I tamo je visio sa njega jedan gajtan, visio skroz dole, sa jednog od tih spuštenih mikrofona. I čovek je rekao: "Sinoć je na podijumu bio jedan mladi propovednik, baptista."

Pomislio sam: "Oh - oh, sada sam dobar samo za mlaćenje."

I on je rekao: "On je bio najmlađi propovednik na podijumu. Zvao se Branham. Da li neko nešto zna o njemu? Recite mu da dođe; želimo da propoveda jutarnju poruku."

90 Oh Bože. Imao sam na sebi jednu majicu i zgužvane prugaste pantalone, znate već. A mi baptisti smo verovali da treba izaći u odelu za propovedaonicu, znate već. Tako...I - i ja sam se stvarno umirio u sedištu. I u to vreme...Oni su to održavali na severu, jer (njihovu međunarodnu konferenciju) jer crnci ne bi mogli na nju doći da je to bilo na jugu. Imali su i crnce tamo, a ja sam bio južnjak, i bio sam još malo ukrućene kragne što se toga tiče, vidite, iako sam bio bolji nego neko drugi. I tog jutra se desilo, da je pored mene seo jedan crnac. I ja sam sedeo i dobro ga pogledao. Pomislio sam: "Pa, on je brat."

A čovek je rekao: "Da li neko zna nešto o čoveku William Branhamu?" Ja sam se spustio ovako u sedištu. I čovek je rekao, i drugi put se oglasio, rekavši: "Ima li nekoga napolju (uvukao je unutra taj mali mikrofon), ko zna nešto o William Branhamu? Recite mu da ga želimo na podijumu da propoveda jutarnju poruku. On je baptistički propovednik iz južne Indijane."

91 Stvarno sam se umirio sedeći i uronio dole, znate već. A i onako me niko nije poznavao. A taj crnac me je pogledao i rekao: "Da li znaš gde je on?"

Dakle, ili sam trebao slagati ili nešto učiniti. Tako da sam rekao: "Smiri se samo."

Rekao je: "Da, gospodine?"

Rekao sam: "Želim ti nešto reći." Rekao sam: "Ja-ja sam on."

A on je rekao: "Pa idi onda gore."

A ja sam rekao: "Ne, ne mogu. Vidiš," rekao sam: "Ja imam na sebi ovu malu majicu i prugaste pamučne pantalone." Rekao sam: "Ne mogu ići tamo gore."

On je rekao: "Te ljude ne interesuje kako se ti oblačiš. Samo se popni gore."

Rekao sam: "Ne, ne." Rekao sam: "Samo ćuti; nemoj sada ništa reći."

I vratili su se ponovo za mikrofon i rekli: "Da li neko zna gde je William Branham?"

On je rekao: "Ovde je. Ovde je. Ovde je." O Bože. Ustao sam tamo sa tom malom majicom na sebi, znate već. I tamo sam...

92 Čovek je rekao: "Dođite gore, gospodine Branham, želimo da predate poruku." Oh Bože, svim tim propovednicima, uh, svim tim ljudima. I brzo sam krenuo gore, znate

već, crvenog lica a uši su mi gorele. I popeo sam se, u pamučnim prugastim pantalonama i majici kratkih rukava, propovednik, baptistički propovednik je išao prema mikrofону, nikada nisam video ni jedan ranije. Vidite?

I stao sam tamo gore; i rekao sam: "Dakle, ne znam šta da kažem u vezi ovog." Bio sam spetljan, stvarno nervozan, znate već. I ja sam uzeo nešto iz Luke 16., i pomislio sam: "Dakle, sada..." I izabrao sam jednu od tema: "I on je podigao pogled iz pakla i plakao." I imao sam...I tako, počeo sam propovedati, znate već, i počeo sam propovedati i malo sam se osećao bolje. I rekao sam: "Bogataš je bio u paklu i plakao je." Te male tri reči, a imao sam dosta propovedi nalik toj: "Da li ti to veruješ," i "Govori toj Steni," čuli ste me kako to propovedam. I imao sam i: "I onda je on plakao." I rekao sam: "Tamo nije bilo dece, sigurno ne u paklu. I onda je plakao." Rekao sam: "Tamo nema cveća. I onda je plakao. Tamo nema Boga. I onda je plakao. Tamo nema Hrista. I onda je plakao." Onda sam i ja plakao. Nešto me zahvatilo. Moj Bože, oh, moj. A nakon toga, ne znam šta se desilo. Kada sam na neki način došao k sebi, već sam bio napolju. Ti ljudi su vrištali i klicali i plakali, i ja, imali smo silno vreme.

93 Kada sam izašao napolje, jedan čovek mi je prišao sa velikim teksaškim šeširom, u velikim čizmama, došao je do mene i rekao: "Ja sam starešina taj i taj," propovednik, u kaobojskim čizmama, u kaobojskom odelu na sebi.

Pomislio sam: "Pa, onda moje pamučne prugaste pantalone nisu onda tako ni loše."

Rekao je: "Želim da dođeš dole u Teksas i da održiš kod mene probuđenje."

"Ahha, samo da to zabeležim, gospodine." I ja sam to upisao.

Evo dolazi jedan čovek u jednom od tih malih, kao u pantalonama za golf, u kakvim se igra golf, znate već, imao je te male radne pantalone, i rekao: "Ja sam starešina taj-i-taj iz Majamija. Sviđa mi se tvoje..."

Pomislio sam: "Pa, možda oblačenje i nije tako važno." Pogledao sam ga; pomislio sam: "U redu."

94 Tako da sam pribeležio sve to, i otišao kući. Žena me je dočekala i rekla: "Zbog čega si toliko srećan, Bili?"

Rekao sam: "Oh, sreo sam šlag na torti. To je nešto najbolje što se može videti. Ti ljudi se ne stide svoje religije." I, oh, sve sam joj ispričao o tome. I rekao sam: "Gledaj draga, čitav spisak poziva. Ti ljudi..."

Ona je rekla: "Oni nisu ti sveti valjači, zar ne?"

Rekao sam: "Ne znam kakvi su oni valjači, ali imaju nešto što je meni potrebno." Vidite? Rekao sam: "U to sam sasvim siguran." Rekao sam: "Video sam starca od devedeset godina, kako je postao ponovo kao mladić." Rekao sam: "Nikada u svom životu nisam čuo takvu propoved. Pa, nisam video takve baptističke propovednike." Rekao sam: "Pričaju dok ne ostanu bez daha, i poviju skroz do poda svoja kolena, i onda se podignu i udahnu vazduh. Možeš da ih čuješ dva gradska bloka dalje kako još uvek propovedaju." I rekao sam: "Nikada nisam čuo tako nešto u svom životu." I rekao sam: "Govore nepoznatim jezicima, a neko drugi govori o čemu oni govore. Nikada nisam čuo tako nešto u svom životu." Rekao sam: "Hoćeš li ići samnom?"

Rekla je: "Dragi, kada sam se udala za tebe, ostaću s tobom dok nas smrt ne rastavi." Rekla je: "Ići ću." Rekla je: "Dobro, moramo reći porodici."

I ja sam rekao: "Pa, ti reci svojoj mami a ja ću svojoj mami." I tako mi...Otišao sam i ispričao majci.

Mama je rekla: "Pa, naravno Bili. Gde god te Gospod poziva, idi i to učini."

95 I tako, gospođa Brumbach me je pozvala da dođem. Otišao sam do njih a ona je rekla: "O čemu ti to govoriš?"

Rekao sam: "Oh, gospođo Brumbach," rekao sam: "ali svi vi nikada niste videli takve ljude."

Rekla je: "Umiri se malo. Umiri se malo."

Rekao sam: "Da, gospođo." Rekao sam: "Žao mi je."

I rekla je: "Da li znaš da je to jedna gomila svetih valjača?"

Rekao sam: "Ne, gospođo, nisam to znao." Rekao sam: "Oni su sigurno fini ljudi."

Rekla je: "Sama ta ideja. Da li misliš da ćeš odvući moju ćerku u stvari kao što su te." Rekla je: "Smešno. To je ništa drugo do smeće koje su izbacile druge crkve." Rekla je: "Sigurno nećeš odvesti moju ćerku u tako nešto."

A ja sam rekao: "Ali znate, gospođo Brumbach, dole u svom srcu osećam da Gospod želi da idem ka tim ljudima."

Rekla je: "Vrati se u svoju crkvu dok ne budu u stanju da ti priušte sveštenu kuću, i ponašaj se kao čovek koji ima razuma." Rekla je: "Nećeš odvesti moju kćer tamo napolje."

Rekao sam: "Da gospođo." Okrenuo sam se i izašao napolje.

96 A Hop je počela plakati. Izašla je napolje; rekla je: "Bili, bez obzira šta kaže mama, ostaću s tobom." Blagoslovljeno njeno srce.

A ja sam rekao: "Oh, sve je u redu, draga."

I ja sam jednostavno pustio tu stvar. Ona ne bi pustila svoju kćer sa takvim ljudima, jer po njoj: "To je obično smeće." I tako nekako, ja sam se jednostavno manuo toga. To je bila najgora greška koju sam ikada napravio u životu, jedna od najgorih.

97 Malo kasnije, nekoliko godina nakon što su se rodila deca. I jednog dana bili smo...Nastupila je poplava 1937. Došla je poplava. I naša...Bio sam u poslu izviđanja, i dao sam sve od sebe da izvučem ljude iz poplave, kuće su bile porušene. I moja žena se razbolela, i bila je stvarno - stvarno bolesna od upale pluća. I odveli su je...Bolnica je bila toliko puna da je nismo mogli odvesti u nju, tako da smo je odveli napolje u državnu bolnicu gde su imali mesta. I onda su me pozvali da se vratim. A ja sam uvek živio na reci, i dobro sam baratao sa čamcem, tako da sam pokušao spasavati ljude, izbaviti ih od poplave. I onda sam...jedan...

98 Pozvali su me i rekli: "Tamo je jedna kuća u ulici Chestnut; samo što nisu potopljene. Tamo je majka sa gomilom dece unutra," rekli su: "šta misliš da li tvoj čamac, tvoj motor može doći do njih." Rekao sam: "Pa, učiniću sve što mogu."

I udario sam kroz te talase. Brana je tamo pukla, i, moj Bože, bukvalno je voda brisala grad. I dao sam sav svoj benzin što sam mogao, i konačno dole niz te ulice i kroz sva ta mesta, i dospeo sam tamo blizu gde je bio stari dvorac, a voda je nadirala kroz njega. I čuo sam kako neko vrišti, i video sam majku kako stoji na ulazu. A tamo su nadolazili ti veliki talasi. Pa, krenuo sam prema gore u tom pravcu dokle god sam mogao stići, naleteo na vodeni nalet i vratio se nazad i išao sa druge strane. Zaustavio sam svoj čamac upravo na vreme da bi ga vezao oko stuba vratinih greda, oko stuba, ili ulaznog stuba. Utrčao sam unutra i zgrabio majku i ubacio je u čamac, i dvoje ili troje dece. I odvezao sam čamac i nju stavio iza sebe. Krenuo sam skroz ispod, i odvezao je na obalu, vozio oko tri kilometara kroz grad, dok je nisam iskrcao na obalu. I kada sam stigao tamo, onesvestila se. I onda je počela...Vrištala je: "Moje dete! Moje dete!"

99 Dakle, pomislio sam da je mislila na dete koje je ostavila kući. Oh Bože. Ja sam krenuo ponovo nazad dok su oni pokušali da se pobrinu za nju. I saznao sam da je to bilo...Odnosno ona je želela znati da li joj je beba tamo. I tamo je bio jedan mališan tri godine star, a ja sam mislio da je ona govorila o nekoj maloj bebi koja još sisa ili tako nešto.

Tako da sam krenuo nazad i stigao ponovo tamo. I kada sam zaustavi čamac i ušao unutra, nisam mogao naći nikakvu bebu, a stub je počeo da tone a kuća da se ruši. Brzo sam potrčao i zgrabio deo koji je pridržavao moj čamac i ušao sam u čamac, povuko kanap i odvezao ga.

100 I voda me je povukla ka glavnom toku reke. Bilo je oko pola dvanaest noću, padala je susnežica i sneg. I ja sam uhvatio kanap za paljenje motora i pokušao sam pokrenuti čamac, i nije se upalio, i opet sam pokušao i nije se upalio, i opet sam pokušao. Tok me je sve dalje nosio a vodopad je bio upravo predamnom. I pokušavao sam svom snagom, i pomislio sam: "Oh Bože, ovo je - ovo je moj kraj. To je to." I stvarno sam ponovo pokušao svom snagom. I rekao sam: "Gospode, molim te ne dopusti mi da umrem ovakvom smrću." I vukao sam i vukao.

I onda mi je došlo: "A šta je sa onom gomilom smeća kojima nisi hteo ići?" Vidite? Uh-huh.

101 Uhvatio sam se za čamac i rekao sam: "Bože, budi mi milostiv. Ne dopusti mi da ovako ostavim svoju ženu i bebu, a oni su tamo bolesni. Molim te." I ja sam nastavio vući kanap, i nije hteo da se upali. I mogao sam već čuti buku tamo dole, jer ja...Samo još par minuta, i, o Bože, to bi bilo to. I rekao sam: "Gospode, ako mi oprostiš, obećavam da ću učiniti bilo šta." I klečao sam tamo u tom čamcu a susnežica me je udarala po licu; rekao sam: "Učiniću sve što Ti želiš da učinim." I ponovo sam povukao i upalio se. I dao sam gas do daske i konačno dospeo do obale.

I vratio sam se nazad da pronađem teretnjak, patrolni teretnjak. I razmišljao sam o...A neko je od njih rekao: "Kaže da je državna bolnica skroz odnesena vodom." A moja žena i beba su tamo, oboje dece.

102 I ja sam krenuo prema državnoj bolnici najbrže što sam mogao, a voda je bila nadošla četiri ipo metra i to celim putem. I tamo je bio gradonačelnik i pitao sam: "Gradonačelniče, šta se desilo sa bolnicom?"

Rekao je: "Dakle, nemoj se brinuti? Imaš li nekog tamo?"

Rekao sam: "Da, bolesnu ženu i dvoje dece."

Rekao je: "Svi su se izvukli." Rekao je: "Oni su u teretnim kolima na putu za Čarlstaun."

Pojurio sam, uzeo sam svoj čamac, odnosno uzeo sam svoja kola, i stavio svoj čamac pozadi, i pojurio tamo prema...A reka se razlila oko pet kilometara u širinu. I celu noć sam pokušavao da...Neko je rekao: "Ta kola, teretna kola je odnela voda sa puta tamo kod skele."

I konačno sam se našao iscrpljen na malom ostrvu i sedeo tamo tri dana. Imao sam dosta vremena da razmišljam o tome da li su oni smeće ili ne. I samo sam ponavljao: "Gde mi je žena?"

103 I konačno kada sam je pronašao nakon nekoliko dana, kada sam uspeo preći preko, ona je bila skroz u Kolumbosu u Indijani, u baptističkoj sali gde su napravili priručnu bolnicu, bolesničke sobe na malim krevetima koje je dala vlada. I odjurio sam ka njoj najbrže što sam mogao, pokušavajući je pronaći gde je, vikao sam: "Hop! Hop! Hop!" I pogledao sam, i tamo je ona ležala na tom krevetu, a TBC je već bio u poodmakloj fazi.

Podigla je svoje male koščate ruke i rekla: "Bili."

I odjurio sam do nje i rekao: "Hop, draga."

Rekla je: "Užasno izgledam, zar ne."

Rekao sam: "Ne, draga, izgledaš u redu."

104 Šest meseci borili smo se sa svime što je u nama da bi pokušali spasiti njen život, ali postajalo je sve gore i gore.

Jednog dana sam bio u patroli i imao sam uključen svoj radio, i mislio sam da sam čuo kako govore, da me pozivaju preko radija, govoreći: "Za William Branhamu, traži se odmah da dođe u bolnicu: umire mu žena." Odjurio sam nazad u bolnicu, najbrže što sam mogao, upalio sam crvena svetla i sirenu, i otišao. I onda sam stigao pred bolnicu, stao sam i utrčao unutra. Idući kroz bolnicu, video sam jednog svog druga s kojim sam zajedno pecao, igrali smo se kao dečaci, Sam Adair.

Doktor Sam Adair, to je onaj za koga je nedavno došla vizija i rekla mu u vezi klinike. I on je rekao, ako neko sumnja u viziju, samo ih dovedite ako oni žele znati da li je to bilo tako ili ne.

105 I tako, on je izašao napolje i imao je šešir u rukama. Pogledao me je, i počeo je plakati. Dotrčao sam do njega i zagrlio ga. I on me je zagrlio i rekao: "Bili, ona umire." Rekao je: "Žao mi je. Učinio sam sve što sam mogao. Doveo sam i specijaliste i sve ostalo."

Rekao sam: "Sem, sigurno da ne umire."

Rekao je: "Da, ona umire."

I rekao je: "Bili, ne ulazi tamo."

Rekao sam: "Moram ući, Sem."

I on je rekao: "Nemoj to činiti. Nemoj, molim te nemoj."

Rekao sam: "Pusti me da uđem."

Rekao je: "Idem s tobom."

Rekao sam: "Ne, ostani napolje. Želim ostati s njom u njenim poslednjim trenutcima."

Rekao je: "Ona nije pri svesti."

106 Ušao sam u sobu. A sestra je sedela tamo, i ona je plakala, jer su ona i Hop išle zajedno u školu. I ja sam pogledao preko, i ona je počela plakati, podigla joj je ruku o otišla na drugu stranu.

Pogledao sam preko, i prodrmao je. Tamo je bila; smršala je sa nekih šezdeset kilograma na oko trideset. I ja sam je prodrmao. I ako dočekam da živim do sto godina, nikada neću zaboraviti šta se desilo. Ona se okrenula i te velike lepe oči su me pogledale. Nasmejala se. Rekla je: "Zašto si me pozvao nazad, Bili?"

Rekao sam: "Draga, upravo sam dobio poruku."

107 Morao sam raditi. Skroz smo se zadužili na stotine dolara za troškove lečenja, i nismo imali ništa čime bi to otplatili. I ja sam jednostavno morao raditi. I viđao sam je dva ili tri puta na dan, i svake večeri, i onda kada je bila u tom stanju...

Rekao sam: "Kako misliš: 'Pozvao te nazad'?"

Rekla je: "Bili, ti si propovedao o tome; pričao si o tome, ali ti nemaš pojma šta je to."

Rekao sam: "O čemu ti to govoriš?"

Ona je rekla: "O Nebu." Rekla je: "Gledaj," rekla je: "Pratili su me kući neki ljudi, muškarci ili žene ili nešto, što su bili obučeni u belo." I rekla je: "Bila sam na mestu lakoće i mira." Rekla je: "Velike lepe ptice su letele od drveta do drveta." Rekla je: "Nemoj misliti da sam izvan sebe." Rekla je: "Bili, reći ću ti gde smo pogrešili." Rekla je: "Sedi." Nisam, već sam kleknuo i uzeo joj ruku. Ona je rekla: "Znaš li gde smo pogrešili?"

A ja sam rekao: "Da, draga; znam."

Rekla je: "Nismo smeli slušati mamu. Ti ljudi su bili ispravni."

I rekao sam: "Znam to."

Rekla je: "Obećaj mi, da ćeš otići ka tim ljudima," rekla je: "zato što su ispravni." I rekla je: "Odgajaj mi decu na taj način." I ja...Rekla je: "Želim ti nešto reći." Rekla je: "Ja umirem." No rekla je: "To je...Ja se ne bojim ići." Rekla je: "To je - to je predivno." Rekla je: "Jedino što mrzim je što te ostavljam, Bili." I znam da će ti ostati ovo dvoje dece da ih odgojiš." Rekla je: "Obećaj mi da - da nećeš ostati kao samac i pustiti da moja deca lutaju od praga do praga." To je bila veoma senzibilna stvar za dvadeset jednogodišnju majku.

I rekao sam: "To ne mogu obećati, Hop."

Ona je rekla: "Molim te, obećaj mi." Rekao sam: "Želim ti reći jednu stvar." Rekla je: "Sećaš li se te puške?" A ja sam lud za puškama. I rekla je: "Želeo si onog dana kupiti onu pušku a nisi imao dovoljno novca da je isplatiš."

Rekao sam: "Da."

Rekla je: "Štedela sam svoj novac, moje gvozdjenjake, da isplatim tu pušku za tebe." Rekla je: "Dakle, kada se ovo završi, vrati se kući, pogledaj pod sudoperom...odnosno pod krevetom na rasklapanje, pod parčetom papira koji je odozgo, i naći ćeš tamo novac." Rekla je: "Obećaj mi da ćeš kupiti tu pušku."

108 Ne možete ni zamisliti kako sam se osećao kada sam video dolar i sedamdeset pet centi u gvozdjenjacima kako leže tamo. Kupio sam pušku.

I rekla je: "Sećaš li se vremena kada si išao dole u grad da mi kupiš par čarapa, i onda smo išli u Fort Vejn?"

Rekao sam: "Da."

Vratio sam se sa pecanja i ona je rekla...Morali smo ići u Fort Vejn; morao sam propovedati to veče. I rekla je: "Znaš, rekla sam ti: 'Postoje dve različite vrste.'" Jedne

su se zvale: "chiffon." A kako se zvaše one druge? Rayon. Da li je to tačno? Rayon i chiffon. Pa, koje god da su, chiffon su bile najbolje. Da li je tako? I rekla je: "Dakle, kupi mi te chiffon, najbolje." Znae tu stvar koja je na toj malo stvarčici pozadi na čarapama, pri vrhu? A ja nisam znao ništa o ženskoj garderobi, tako da sam ja...

I išao sam niz ulicu govoreći: "Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon," pokušavao sam i dalje misliti o njima, govoreći: "chiffon, chiffon, chiffon."

Neko je rekao: "Zdravo Bili!"

A ja sam rekao: "Oh, zdravo, zdravo." "Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon."

A kada sam stigao do ćoška sreo sam gospodina Spon-a. Rekao je: "Zdravo, Bili, da li znaš da grgeč grize sada tamo preko kod pristaništa?"

Rekao sam: "Sigurno, da li je to tačno?"

"Da."

Počeo sam da razmišljam, kada sam otišao od njega: "Kako se zvaše ona stvar?" Zaboravio sam.

109 A Telma Ford, devojka koju sam poznavao, radila je u radnji sve za deset centi. I znao sam da i tamo preko prodaju ženske čarape, tako da sam otišao preko. Rekao sam: "Zdravo Telma."

A ona je rekla: "Zdravo Bili. Kako si? Kako je Hop?"

Rekao sam: "Fino." I rekao sam: "Thelma, treba mi par čarapa za Hop."

Ona je rekla: "Pa Hop ne želi čarape."

Rekao sam: "Gospođice, sada ih sigurno hoće."

Rekla je: "Mislio si na visoke čarape."

"Oh, pa naravno," rekao sam: "to je ono što mi treba." Pomislio sam: "Oh-oh, već sam pokazao da sam neznalica."

A ona je rekla: "Kakve želi ona?"

Pomislio sam: "Oh-oh!" Rekao sam: "Kakve imate?"

Rekla je: "Pa mi imamo rayon."

110 Ja ne znam u čemu je razlika. Rayon, chiffon, sve mi to podjednako zvuči. Rekao sam: "To je ono što želim." Rekla je...Rekao sam: "Stavi mi jedan par, najbolji stil." I ona je...Ili...Loše sam rekao. Kako se to kaže? Moderno. "Moderno." I tako, rekao sam: "Dajte mi jedan par."

I kada je krenula da mi ih da, bile su samo trideset centi, dvadeset ili trideset centi, upola cene. Pa, rekao sam: "Daj mi dva para tih." Vidite?

111 Vratio sam se kući i rekao: "Znaš draga, vi žene obilazite ceo grad da bi našle nešto jeftino." Znae kako već volite kukurikati. I rekao sam: "Ali ovde, pogledaj ovde, ja sam kupio dva para za cenu koju ti plaćaš samo jedne. Vidiš?" Rekao sam: "Oh, to je - to samo ja mogu." Vidite, rekao sam: "Znaš, ove mi je Telma prodala." Rekao sam: "Dala mi ih je upola cene."

A ona je rekla: "Da li si kupio chiffon?"

Rekao sam: "Da, gospođo." Meni je to zvučalo sve isto; nisam ni znao da je postojala neka razlika.

112 I rekla mi je, rekla je: "Bili." Čudno sam se osećao kada je otišla za Fort Vejn, da joj je trebao neki drugi par čarapa. Rekla je: "Dala sam ih tvojoj mami," rekla je: "te čarape su za starije žene." Rekla je: "Žao mi je što sam to učinila."

A ja sam rekao: "Oh, draga, pa to je u redu."

I rekla je: "Dakle, nemoj živeti kao samac." I rekla je...I ona nije znala da će se to desiti samo par sati kasnije. I držao sam njene drage ruke dok su je Božiji Anđeli odneli.

113 Otišao sam kući. Nisam znao šta da radim. Legao sam to veče i čuo... Mislim da je jedan mali miš bio u staroj ogradici gde smo držali novine. Zatvorio sam vrata nogom, a tamo je visila njena kućna haljina na njima (a ona je ležala u mrtvačnici). I nakon izvesnog vremena neko me je pozvao, povikao je: "Bili!" I bio je to brat Frenk Broj.

Rekao je: "Umire ti beba."

Rekao sam: "Moja beba?"

Rekao je: "Da, Šaron Rouz." Rekao je: "Doktor je sada tamo, i rekao je: 'Ima tuberkulozni meningitis; dobila ga je sisajući majku.'" I rekao je: "Ona umire."

114 Ušao sam u kola, i otišao tamo gore. I tamo je bila, ta mala slatka devočica. I oni su je odneli u bolnicu.

Otišao sam da se sretnem s njim. Sam je došao i rekao: "Bili, nemoj ulaziti u tu sobu, moraš misliti na Bili Pola." Rekao je: "Ona umire."

Rekao sam: "Dktore, ja-ja moram videti svoju bebu."

On je rekao: "Ne, ne možeš ući tamo." Rekao je: "Ona ima meningitis i prenećeš ga na Bili Pola."

115 Čekao sam da on ode. Nisam mogao podneti da je vidim kako umire, a majka joj je dole u mrtvačnici. Kažem vam; put prestupnika je težak. I ja-ja sam ušao, uvukao sam se kroz vrata, kada je Sam izašao napolje a i sestra je bila napolju, sišao sam dole u prizemlje. To je jedna malena bolnica. Ona je bila u izolaciji, a muve su joj bile na malim očima. I imali su jednu malu, ono što mi zovemo "mreža za komarce," ili jednu malu mrežicu preko njenih očiju. I ona bi...Sa malim grčevima, njena malena tanka nožica se mrđala ovako gore dole, i njene malene ručice, sva u tim grčevima. I pogledao sam je, i ona je već bila dovoljno velika da bi bila slatka, imala je oko osam meseci.

116 I majka bi je obično namestila da sedi napolju sa njenim malim trouglastim pelanama na sebi, znate već, napolju u dvorištu, kada bih se vraćao kući. I ja bih zatrubio a ona bi počela: "Gu-gu, gu-gu," pružala je ruke prema meni, znate već.

I tamo je moja draga ležala i umirala. Pogledao sam dole na nju i rekao: "Šeri, da li prepoznaješ svog tatu? Poznaješ li tatu, Šeri?" I kada je pogledala...Toliko se mučila da joj je jedno od dva prelepa plava oka otišlo u X. To kao da je isčupalo srce iz mene.

Kleknuo sam i rekao: "Gospode, šta sam učinio? Nisam li propovedao Evanđelje na čoškovima ulica? Zar nisam učinio sve najbolje što sam znao? Nemoj to imati protiv mene. Ja nikad nisam te ljude nazvao smećem. Bila je to ona koja ih je nazvala smećem." Rekao sam: "Žao mi je što se to sve dogodilo. Oprosti mi. Nemoj uzeti moju bebu." I dok sam se molio, izgledalo je kao nešto crno, kao da se spuštalo neko pokrivalo ili ćebe. Znao sam da me je On odbio.

Rekao sam: "Tako je. Ako On ne može spasiti moju bebu onda je ne mogu..." Zaustavio sam se. Jednostavno nisam znao šta da radim. I onda sam rekao ovo: "Gospode, Ti si mi je dao i Ti mi je uzimaš, blagoslovljeno da je Ime Gospodnje. Ako budeš uzeo i mene, i dalje ću Te voleti."

I stavio sam svoje ruke na nju; rekao sam: "Blagoslovljena da si, draga. Tata je želeo da te odgoji, od sveg srca sam želeo da te odgojim, i da te odgojim da ljubiš Gospoda. Ali anđeli dolaze po tebe, dušo. Tata će odneti dole tvoje malo telo u staviću te u naručje tvoje mame. Sahraniću te s njom. I jednog dana, tata će te ponovo sresti, samo čekaj tamo gore sa mamom."

117 Dakle, bio je to najteži i najpodmukliji deo mog života. Kada sam ustao i pogledao je, pomislio sam... Sotona je to stavio u moj um: "Dakle, hoćeš reći da sve to silno propovedanje, i način na koji si živio, a sada kada je to došlo do tvoje bebe, On će te odbiti?"

118 Kada joj je umirala majka, rekla je, poslednje reči koje je rekla, rekla je: "Bili, ostani u službi propovedanja."

Rekao sam: "Ja ću..." Rekla je...Ja sam rekao: "Ako budem na polju propovedanja kada On dođe, pokupiću decu i srešćemo se. Ako ne, biću sahranjen pored tebe." I ti pređi preko kraj desne strane te velike kapije i kada budeš videla sve njih kako ulaze unutra, stani tamo i počni vikati: 'Bili! Bili! Bili!' najglasnije što možeš. Tamo ćemo se sresti." Poljubio sam je za do viđenja. I ja sam i danas na bojnom polju. Već je skoro oko dvadeset godina. Ugovorio sam sastanak sa svojom ženom, i srešću se s njom.

119 Uzeo sam malu bebu, kada je umrla, i stavio je u naručje njene majke, i odneli smo ih na groblje. I stajao sam tamo da bih čuo brata Smita, metodističkog propovednika koji je propovedao na sahrani: "Prah prahu, pepeo pepelu." (I pomislio sa. "Srce srcu.")

I otišla je.

Ne dugo nakon toga, uzeo sam malog Bilića jedno jutro. On je bio samo jedan mališan. Bio je...

Zbog toga smo mi neprestano zajedno; morao sam mu biti i tata i mama (oboje). I uzeo bih njegovu malu flašicu. Nismo mogli sebi priuštiti da imamo vatru preko noći da bi održavali njegovu mleku toplim, i ja sam stvio flašicu pod leđa, ovako, i grejao ga temperaturom svog tela.

Bili smo zajedno kao drugari, i u jednom od ovih dana kada napustim polje propovedanja želim mu predati Reč, i reći: "Nastavi, Bili. Drži se Toga." Neki ljudi se pitaju zašto ga stalno vodim sa sobom. Ne mogu ga ostaviti. On je čak i oženjen, ali se još uvek sećam da mi je rekla: "Ostani s njim." I mi smo zajedno kao drugari.

120 Sećam se da sam hodao po gradu, sa flašicom pod miškom; a on bi onda plakao. Jedno veče je odšetao u zadnji deo dvorišta gde je upravo...(Kada je želela da ga umiri, ona ga je obasipala poljupcima, i ja...Samo jedna devojka, znate već.) A ja sam hodao samo gore dole od hrasta do zadnjeg dvorišta. A on je plačući tražio svoju mamu, a ja nisam imao mamu kojoj da ga odnesem. I podigao sam ga; i rekao sam: "Oh, dragi." Rekao sam...

On je rekao: "Tata, gde mi je mama? Jesi li je ti zakopao u zemlju?"

Rekao sam: "Ne, dušo. Ona je u redu; ona je gore na Nebu."

121 I on je tamo nešto rekao, što me je moglo ubiti toga popodneva. Plakao je, a bilo je prilično kasno uveče, a ja sam ga nosio na leđima, pa ga nosio na ramenima i mazeći ga ovako. I rekao je: "Tata, molim te idi po mamu i dovedi je ovamo."

I rekao sam: "Dragi, ne mogu dovesti mamu. Isus..."

Rekao: "Dakle, reci Isusu da pošalje mamu. Ja je želim."

Rekao sam: "Pa, dušo, ja...Ti i ja ćemo otići jednom da je vidimo."

I on je stao i rekao: "Tata!"

Rekao sam: "Da?"

Rekao je: "Video sam mamu tamo gore na tom oblaku."

Moj Bože, skoro me je to ubilo, pomislio sam: "Moj Bože, 'Video sam mamu tamo gore na tom oblaku.'" Skoro sam se onesvestio. Zagrlio sam mališana ovako na grudima, držao pognutu glavu i ušao unutra.

122 Dani su prolazili. Nisam mogao to zaboraviti. Pokušao sam da radim. Nisam mogao da se vratim kući, to više nije bila moja kuća. I želeo sam ostati. Nismo imali ništa do samo tog starog krš nameštaja, ali postojalo je nešto u čemu smo ona i ja zajedno uživali. Bio je to naš dom.

I sećam se jednog dana, da sam pokušao da radim u javnoj službi. Otišao sam gore da popravim... Jedna stara fazna žica je visila sa bandere; i bilo je stvarno rano ujutru. I popeo sam se na banderu. (I nisam mogao da zaboravim svoju bebu. Video sam kako mi žena umire, i ta beba je umrla, upravo jedna malena...) I ja sam bio tamo gore, i pevao sam: "Daleko na tom brdu, stajao je stari drveni Krst." A druga nulta žica je išla dole do transformatora i ušla u njega (znate već) ta žica. A ja sam visio na banderi. I bacio sam pogled, a sunce se dizalo iza mene. A ja sa podignutim rukama i pevao pesmo o Krstu na brdu. Pomislio sam: "Da, to su bili moji gresi koji su Ga prikovali tamo."

123 Rekao sam: "Šaron, draga, tata toliko želi da te vidi, dušo. Koliko bih samo voleo ponovo da te držim u svojim rukama, ti mala dušice." I bio sam van sebe. Nedeljama je to trajalo. Skinuo sam svoje gumene rukavice. A tamo, dve hiljade trista volti struje je prolazilo pored mene. Skinuo sam gumene rukavice. Rekao sam: "Bože, mrzim što ovo radim. Ja sam kukavica. Ali Šeri, tata će videti tebe i mamu samo za par minuta." Počeo sam skidati svoje gumene rukavice da bi stavio ruke na dve hiljade trista volti. To bi slomilo... Pa, ne bi ostalo ni kapi krvi u vama. I tako, počeo sam skidati rukavice, i nešto se desilo. Kada sam došao sebi, sedeo sam na zemlji sa podignutim rukama ovako prema gore i plakao sam. Bila je to Božija milost, inače ja ne bih ovde imao isceliteljsku službu; u to sam sasvim siguran. To je On štitio svoj dar, ne ja.

124 Krenuo sam kući. Završio sam, sklonio alat, i vratio se nazad; rekao sam: "Odlazim

kući."

Išao sam oko kuće, i uzeo sam poštu koja je bila u kući: bilo je pomalo hladno i ušao sam unutra. Imali smo jednu malu sobu; spavao sam na jednom malom krevetiću, nastupio je mraz a imali smo tu staru peć. Uzeo sam poštu i pogledao je, i kao prvo, bila je tama jedna njena božićna štednja: osam centi, "Gospođica Šaron Rouz Branham." I tamo je to bilo, sve iz početka.

125 Bio sam šumar. Posegnuo sam rukom da uzmem svoje oružje, pištolj, iz futrole. Rekao sam: "Gospode, ja ne mogu ovo više podneti; ja-ja umirem. Toliko sam izmučen." Nategnuo sam udarnu iglu na pištolju, naslonio ga na glavu, klečao sam na tom krevetiću u mračnoj sobi. Rekao sam: "Oče naš, koji si na Nebesima, neka se sveti tvoje Ime. Neka dođe kraljevstvo tvoje, neka bude tvoja volja," i dok sam pokušao to učiniti, povukao sam okidač svom snagom; rekao sam: "na zemlji kao što je i na Nebu. Daj nam danas hleb naš potrebni." I nije hteo da opali.

I pomislio sam: "O Bože, hoćeš da me pokidaš na komade? Šta sam učinio? Nedaš mi čak ni da umrem." I bacio sam pištolj, a on je opalio u sobi. I rekao sam: "Zašto ne mogu umreti i otići odavde? Jednostavno ne mogu dalje. Moraš učiniti nešto za mene." I onda sam pao dole i počeo plakati na mom starom prljavom krevetu.

I mora da sam zaspao. Ne znam da li sam zaspao ili šta se desilo.

Uvek sam čeznuo da idem na zapad. I uvek sam želeo da imam jedan od onih šešira. Moj otac je krotio konje kada je bio mlad, a ja sam uvek želeo jedan od tih šešira. A brat Demos Šakarijan mi je juče poklonio jedan, prvi koji sam (ikada imao) kao što je taj, jedan od onih šešira koje nose na zapadu.

126 I mislio sam da idem dole niz preriju, pevajući pesmu: "Točak na teretnim kolima se slomio, pevajući na ranču, 'Za prodaju.'" I dok sam išao dalje, primetio sam jedna stara prekrivena teretna kola, poput starih prerijskih pokrivenih kola i točak joj je bio slomljen. Naravno, to je predstavljalo moju slomljenu porodicu. I dok sam im se približavao, pogledao sam, i tamo je stajala jedna stvarno lepa, mlada devojka, oko dvadeset godina stara, s plavom lepršavom kosom i plavim očima, obučena u belo. Pogledao sam je; rekla je: "Kako ste?" Nastavio sam dalje.

Rekla je: "Zdravo, tata."

I okrenuo sam se; rekao sam: "Tata? Pa kako," rekao sam: "kako, gospođice, kako vam mogu biti tata kada imam godina kao i vi?"

Rekla je: "Tata, pa ti jednostavno ne znaš gde se nalaziš." A ja sam rekao: "Na šta misliš?"

Rekla je: "Ovo je Nebo." Rekla je: "Na zemlji sam bila tvoja mala Šaronka."

"Kako," rekao sam: "dušo, bila si samo mala beba."

Rekla je: "Tata, male bebe ovde nisu više male bebe; oni su besmrtni. Ovde se ne stari niti raste."

I rekao sam: "Pa, Šaron, dušo, ti-ti si lepa mlada žena."

Rekla je: "Mama te čeka."

Rekao sam: "Gde?"

Rekla je: "Gore u tvojoj novoj kući."

Rekao sam: "Novoj kući?" Branhami su skitnice; oni nemaju kuće; oni su samo... I rekao sam: "Pa, ja nikada nisam imao dom, dušo."

Rekla je: "Ali ovde gore imaš jedan, tata." Ne želim biti kao dete ali meni je to toliko stvarno. [Brat Branham plače - Urednik.] Dok počinjem o tome razmišljati, sve mi se to ponovo vraća. Rekla je: "Ovde imaš jedan, tata." Znam da imam jedan tamo preko, i jednog dana ću otići u njega. Ona je rekla: "Gde je Bili Pol, moj brat?"

A ja sam rekao: "Pa, ostavio sam ga kod gospođe Broj, upravo pre par minuta."

Rekla je: "Majka želi da te vidi."

127 I okrenuo sam se i pogledao, i tamo su bila prostrana mesta, a slava Božija se spuštala na njih. I čuo sam kako anđeoski hor peva: "Moj dom, dragi dom." Krenuo sam prema gore dugim stepenicama, trčeći najbrže što sam mogao. I kada sam stigao do

vrata, tamo je stajala, u belim haljinama, crnokosa, dugačka kosa, viseći joj niz leđa. Podigla je svoje ruke, kao što je to uvek i činila dok sam umoran dolazio kući s posla ili ma čega. Uhvatio sam je za ruke i rekao sam: "Dušo, video sam Šaron tamo dole." I rekao sam: "Izrasla je u lepu devojkicu, nije li?"

Rekla je: "Da, Bili." Rekla je: "Bili." Zagrlila me, i rekla je - upravo oko ramena, počela je da me miluje; rekla je: "Prestani brinuti za mene i Šaron."

Rekao sam: "Dušo, ne mogu tu ništa."

Rekla je: "Dakle, meni i Šaron je bolje nego tebi." I rekla je: "Nemoj brinuti više o nama. Hoćeš li mi to obećati?"

A ja sam rekao: "Hop," rekao sam: "toliko sam čeznuo za tobom i Šaron, i Bili neprestano plače za tobom." Rekao sam: "Ne znam šta ću s njim."

A ona je rekla. "Biće to sve u redu, Bili." Rekla je: "Samo mi obećaj da više nećeš brinuti." I rekla je: "Zar nećeš da sedneš?" I pogledao sam okolo a tamo je bila jedna velika stolica.

128 I sećam se da sam pokušao kupiti jednom jednu stolicu. Dakle, završavam. Pokušao sam jednom kupiti jednu stolicu. Mi smo imali samo te prastare obične stolice s drvenim sedištim, te stolice za doručak. Mi smo ih koristili i jedino smo njih imali. I imali smo prilike kupiti jednu od tih stolica na koju ste se mogli nasloniti, kao... Zaboravio sam kako se zvala ta stolica za odmaranje. I koštala je sedamnaest dolara, i mogli ste dati odmah tri dolara i po dolar nedeljno. I kupili smo jednu. I oh, kada bih došao kući...radio sam po celi dan i onda propovedao do ponoći po ulicama i gde god bih mogao propovedati.

I-i jednog dana sam bio kratak da platim ratu. Nismo uspeli u tome, i prolazio je dan za danom i konačno jednog dana su došli i uzeli mi stolicu i odneli. Tu noć nikada neću zaboraviti; napravila mi je pitu od višanja. Mala jadnica, znala je da ću biti razočaran. I nakon večere sam rekao: "Draga, zbog čega si večeras toliko dobra?"

A ona je rekla: "Recimo, našla sam jednog dečaka iz komšiluka da ti iskopa nešto glista za pecanje. Zar ne misliš da bi trebali ići malo na reku i pecati?"

I rekao sam: "Da, ali..."

129 I ona je počela plakati. Znao sam da nešto nije bilo kako treba. Već sam imao ideju zbog čega, jer su me pismeno obavestili da će doći i odneti je. I nismo mogli zaraditi taj jedan dolar nedeljno. Jednostavno je nismo mogli sebi priuštiti. Zagrlila me je, a ja sam otišao do vrata i stolica nije bila tamo.

Ona mi je rekla tamo gore; rekla je: "Da li se sećaš te stolice, Bili?"

Rekao sam: "Da, draga, sećam se."

Rekla je: "Na tu si mislio, zar ne?"

"Da."

Rekla je: "Pa, ovu neće odneti; ova je isplaćena." Rekla je: "Sedi samo malo; želim da popričam malo sa tobom."

Rekao sam: "Draga, ja ovo ne razumem."

I rekla je: "Obećaj mi Bili, obećaj mi da se nećeš više brinuti zbog mene. Ti ćeš se sada vratiti nazad." I rekla je: "Obećaj mi da se nećeš brinuti." Rekao sam: "Ne mogu to obećati, Hop."

130 I upravo onda sam došao k sebi; bilo je mračno u sobi. Pogledao sam okolo, i osećao njene ruke na sebi. Rekao sam: "Hop, jesi ovde u sobi?"

Počela je da me miluje. Rekla je: "Hoćeš li mi to obećati, Bili? Obećaj mi da se nećeš više brinuti."

Rekao sam: "Obećavam ti."

I onda me je pomilovala još dva ili tri puta, i nestala je. Skočio sam i upalio sam svetlo, svuda sam gledao; ali ona je nestala. Ona je samo otišla iz sobe. Ona nije mrtva, ona je i dalje živa. Ona je bila Hrišćanka.

131 Bili i ja smo jednom posetili grob, i nosili smo mali cvet za njegovu mamu i sestru, upravo na uskršnje jutro i stali smo. Mališa je počeo da plače; rekao je: "Tata, moja je

mama tamo dole."

Rekao sam: "Ne dragi. Ne, ona nije tamo dole. Ni sestra ti nije tamo dole. Ovde imamo jedan prekriveni grob, ali skroz tamo preko mora tamo se nalazi otvoreni grob gde je Isus uskrsnuo. I jednog dana On će doći, i On će povesti sa sobom sestru i mamu."

Ja sam danas na bojnem polju, prijatelji. I ja-ja upravo više ne mogu govoriti. Ja sam...[Branham plače - Urednik.] Bog vas blagoslovio. Pognimo glave na tren.

132 Gospode, mnogo puta, Gospode, siguran sam da ljudi to ne razumeju, kada oni misle da te stvari olako dolaze. Ali dolazi veliki dan kada će Isus doći i sve ove tuge će biti odstranjene. Molim se, Nebeski Oče, da nam pomogneš da budemo spremni.

I to poslednje obećanje, kada sam je poljubio to jutro u obraz, da ću je sresti tamo tog dana. Verujem da će stajati kraj vrata, vičući moje ime. I od tada sam istinito živio prema tom obećanju, Gospode, svuda po svetu po raznim mestima, pokušavajući doneti Evanđelje. Postajem sada već star, i umoran; ja sam iscrpljen. U jednom od ovih dana poslednji put ću zatvoriti ovu Bibliju. I Bože, drži me vernim tom obećanju. Drži svoju milost oko mene, Gospode. Nedaj mi da gledam u stvari ovog života, već da živim za stvari koje su iznad. Pomozi mi da budem iskren. Ne tražim lagodan život, ne, Gospode, kada je moj Hrist umro tamo u mukama. I svi ostali su umrli isto tako. Ja ne tražim ma koju laganu stvar. Samo mi dozvoli da budem iskren, Gospode, i veran istini. Neka me ljudi toliko vole da ih ja mogu voditi ka Tebi. I jednog dana kada se sve ovo završi i kada se skupimo ispod zimzelenog drveća, želim je uhvatiti za ruku, i dovesti je do - da pokažem ljudima iz Anđeoskog Hrama i svima ostalima. Onda će to biti divno vreme.

Molim se da Tvoja milost počiva na svakome od nas ovde. I oni koji su ovde, Gospode, a da Te čak još nisu poznali. I možda i oni imaju neke voljene tamo preko mora. Ako oni nikada nisu ispunili svoja obećanja, neka to učine sada, Gospode.

133 I dok su nam pognute glave, pitam se koliko, u ovom velikom i mnogobrojnom auditorijumu ovog popodneva, koliko vas ćete reći: "Brate Branhame, i ja moram da se sretnem sa svojim voljenima. Ja-ja-ja imam svoje voljene takođe tamo sa one strane reke." Možda ste im obećali da ćete ih sresti, možda kada ste rekli svojoj majci zbogom, tamo na grobu tog dana, možda kada ste rekli svojoj maloj sestri zbogom, ili ocu, ili nekima od njih na grobu, obećali ste da ćete ih ponovo sresti, a vi se još do sada niste za to pripremili. Zar ne mislite da bi sada bilo pravo vreme za to?

Oprostite mi za moja zastajkivanja. Ali, oh, Bože, vi ne shvatate prijatelji. Vi ne znate kakva-kakva je to žrtva. Skoro da ne postoji tačka na tu životnu priču.

134 Koliko bi vas sada želeli ustati i doći ovamo radi molitve, recite: "Želim se sresti sa svojim voljenima." Ustanite iz slušateljstva i dođite ovamo. Hoćete li to učiniti? Ako se neko još nije pripremio. Bog vas blagoslovio gospodine. Vidim jednog starijeg crnca kako izlazi napolje, i drugi dolaze. Pokrenite se, vi gore po balkonu, samo dođite ovamo do prolaza. Ili ustanite, vi koji želite da budete spomenuti u molitvi upravo sada. To je to. Ustanite na svoje noge. To je dobro. Ustanite gde god da ste, vi koji bi rekli: "Imam oca tamo preko; imam majku ili voljenu osobu tamo preko. Želim da ih vidim. Želim se sresti s njima u miru." Hoćete li ustati, samo ustanite, ma gde u slušateljstvu. Ustanite na noge i recite: "Želim to prihvatiti."

135 Bog vas blagoslovio, damo. Bog vas blagoslovio tamo pozadi. I blagoslovio vas tamo gore. Bog vas blagoslovio, ovde, gospodine. Tako je. Gore na balkonu, Gospod vas blagoslovio. Svuda okolo, posvuda, ustanite na svoje noge sada, i pomolite se, dok je Sveti Duh ovde i pokreće se nad našim srcima da-da ih slomi.

Znate, ono što je crkvi danas potrebno je jedan lom. Mi moramo otići u Lončarevu kuću. Naša kruta domaća teologija nekada ne funkcioniše baš najbolje. Ono što nam je potrebno je jedno staromodno lomljenje, pokajanje u našem srcu, da postanemo savitljivi za Boga. Da li su to svi koji su sada spremni da stanu?

Pognimo onda glave za molitvu.

136 Gospode, koji si podigao Isusa iz mrtvih, da bi nas sve opravdao verom, verujući. Molim se, Gospode, da ovi što sada stoje na svojim nogama da Te prihvate, molim se da oni nađu oprost. I, o Gospode, molim se da oni prihvate Tebe kao svog Spasitelja i Kralja i Ljubavnika. I neka se sretnu sa mamom ili tatom jednog dana sa one strane mora. Ovo jedno je sigurno; da imaju Spasitelja. Neka im budu oprošteni gresi i

obrisana sva njihova nepravедnost, da bi njihove duše mogle biti oprane u Jagnjetovoj Krvi, i da od sada žive u miru.

I jednog slavnog dana kada bude sve završeno, neka bi se mi skupili u Tvojim kući, i bili tamo kao nesalomljiva porodica kada sretnemo svoje voljene koji čekaju sa one druge strane. Ove predajemo Tebi, da: "Ti čuvaš one u savršenom miru koji su svoja srca usmerili ka Njemu." Daruj to, Gospode. Dok ih predajemo Tebi, u Ime Tvoga Sina, Gospoda Isusa. Amen.

137 Bog vas blagoslovio. Siguran sam da radnici vide gde vi stojite, i da će biti sa vama nakon par minuta.

A onima što će uzeti molitvene kartice. Bili, gde su Leo i Džin? Jesu li pozadi? Oni su ovde i podeliće molitvene kartice samo za par minuta. Brat će raspustiti slušateljstvo sa molitvom, a molitvene kartice će biti podeljene. Mi ćemo se brzo vratiti da se molimo za bolesne. U redu, brate.

www.messagehub.info

Propovedao
William Marrion Branham
"...u dane glasa..." Otk. 10:7